

Orgull

La publicació de reflexió LGTBI+

orgull.barcelona
número 7

Fades

“No podem escapar de l’activisme perquè ens ho tiren a la cara. Ens recorden tota l’estona que som queers i catalanes”

8M / Dia Internacional de les Dones

La Diputació de Barcelona i els municipis de la demarcació fem polítiques feministes per construir ciutats i pobles igualitaris. Fem possible la igualtat!

Mar Sifre Rigol

Directora d'Orgull

Totes patim masclisme dins del col·lectiu LGBTI+

Quan comparteixo amb dones del col·lectiu les situacions de masclisme que he viscut en entorns LGBTI+, totes m'expliquen experiències similars, però no surten de les nostres converses en confiança. No ho diem en públic. Quan he intentat que algunes dones fessin el pas de narrar el masclisme que han patit (sigui en conferències o en articles i entrevistes d'Orgull), sovint la resposta és: "És molt complicat això. No sabria ni per on començar". I passem a un altre tema.

Val a dir que jo he militat en el moviment feminista, i allà sí que podia parlar de l'LGTBI-fòbia que havia pogut patir, la major part dels cops involuntària, per part de companyes. Sap greu dir-ho aquí, però he patit molt més masclisme dins del col·lectiu LGBTI+, que no pas LGTBI-fòbia en el moviment feminista.

Les dones del col·lectiu no excusem les situacions masclistes que patim, és cert, però hi ha la sensació que explicar-les seria tirar-nos pedres a la teulada, el que fa que acabem traient valor als menyspreus misògins. De fet, un dels grans aliats del masclisme és el silenci perquè, allò que no assenyallem, és impossible d'erradicar.

Per això estic aquí, perquè les violències masclistes s'han de denunciar en qualsevol àmbit.

Fa poc més d'un any, vaig conduir la presentació d'un llibre LGBTI+ amb l'autor i un col·laborador, que es tractava d'un històric activista gai, sobretot durant la transició. L'activista es va passar tot l'acte menyspreant col·lectius com el trans i el lèsbic, però especialment fent comentaris masclistes. Jo el vaig frenar, tallar i corregir en diverses ocasions, però ell continuava. Va arribar a dir que durant la transició les lesbianes no lluitaven en primera línia perquè estaven fregant escales, "que és on havien de ser", va rematar amb una rialla. La incredulitat del públic es percebia, fins i tot, des de l'escenari.

Quan vam acabar, moltes persones em van agrair haver-li parat els peus, però no crec que ningú li digués res, ell xerrava animat amb la gent que havia vingut. Abans de marxar, em vaig acostar a l'activista per acompanyar-me'n i em va dir, amb cara de pocs amics, "m'has donat molta canya". Li vaig respondre que no tenia raó en moltes de les coses que havia explicat i que només

«“Va, dona, va. Ja has acabat de treballar, ara pots anar tu també a fregar escales”, em va contestar un activista gai»

feia la meua feina. "Va, dona, va. Ja has acabat de treballar, ara pots anar tu també a fregar escales", em va contestar. Jo, senzillament, me'n vaig anar.

Aquest és l'episodi més bèstia que he viscut en cercles LGBTI+ pel que fa a la misogínia, però amaga una dinàmica que té a veure amb el masclisme estructural: a les dones ens diuen contínuament què hem de fer. Inclús quan no tenen cap poder sobre nosaltres.

Com a directora d'Orgull és una cosa que pateixo. Presidents d'entitats LGBTI+, voluntaris, activistes o companys periodistes es creuen amb el dret de dir-me què haig de fer com a directora. No parlo de consells ni suggeriments, sinó d'imposicions. Un d'ells m'escrivia per dir-me què havíem de publicar, per què erràvem en el contingut, què faltava a la revista. Quan li vaig demanar que deixés d'opinar sobre la nostra organització, es va enfadar. Aquesta persona no té cap vinculació amb Orgull, però creia tenir el dret per manar en la revista que dirigeixo.

Si jo hagués sigut un home, cap d'ells no hauria tingut la barra de dir-me com dirigir Orgull, però soc una dona de 27 anys, i potser això també els molesta.

La generació més bisexual_pàgina 24

Entrevista a Fades_pàgina 10

Agenda Orgullosa_pàgina 38

La comunitat queer a Irlanda_pàgina 32

Col·lectiu LGBTI+ a les arts_pàgina 42

Relat Literari

Ian Bermúdez_pàgina 52

Cada dia, a Orgull.barcelona

Opinions

03_Mar Sifre Rigol

23_Isaac Navarro

45_Al Torres

05_Javi Rodríguez

31_Elena Longares

47_Víctor Pavia

07_Alberto Lacasta

35_Alberto Martín

49_Andrey Montero

09_Gina Serra

37_Estefania Vidal

51_Laura Pi

21_Catalina

41_Joan Rodríguez

54_Judith Juanhuix

Revista Orgull nº 7
Edita: Grup Comunicació 21

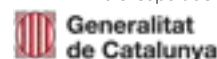
Editor: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Directora: Mar Sifre Rigol
Directora d'Art: Marga Moreno
Correcció: Jordi Boladeras
mar@orgull.barcelona
publicitat@comunicacio21.com

www.orgull.barcelona

Fundada l'any 2024

Amb el suport de:

Dipòsit Legal DL B 4315-2024

grup comunicació21

Javi Rodríguez

Comissionat de Polítiques d'Infància, Adolescència,
Joventut i LGTBI de l'Ajuntament de Barcelona

Quan les polítiques milloren vides

L'Ajuntament de Barcelona, des de fa 7 anys, impulsa les polítiques públiques LGTBI per mitjà del seu equipament de referència, el Centre LGTBI de Barcelona. Disposa d'un model de gestió cívica exemplar, que recau en la Plataforma LGTBI d'Entitats de Catalunya. I, enguany, s'ha renovat el conveni regulador que ens permetrà blindar i canalitzar tots els serveis que oferim a la ciutadania LGTBI de la nostra ciutat.

De manera decidida, cal posar en valor totes aquelles polítiques que impulsem des de l'equipament, perquè és un espai que entenem no només com a servei públic, sinó com a lloc de reconeixement de la diversitat i la dissidència.

Un impuls que s'efectua en paral·lel a les polítiques estructurals de primera atenció, basades en l'atenció emocional i social i l'assessorament legal, en condicions de seguretat, respecte i acompanyament.

La nostra aposta per aquest equipament parteix d'una convicció clara: les polítiques públiques no han de limitar-se únicament a la garantia de drets, sinó que a més a més han de facilitar les condicions perquè els drets siguin vivibles, posant especial èmfasi en les vulnerabilitats.

En aquest sentit, el Centre LGTBI esdevé un espai de cura, d'acompanyament i de construcció de la identitat, especialment per a col·lectius que històricament ens hem trobat als marges.

Un exemple destacat d'aquesta política pública són els tallers de veu per a persones trans, que des de l'Ajuntament hem considerat com a recurs clau i innovador en els processos d'afirmació de gènere. Per a moltes persones, la veu és expressió de la seva identitat, i en els casos en què aquesta es pot convertir en una intersecció entre la disfòria, el patiment i les vulnerabilitats, la política pública ha d'oferir pal·liar-ho des d'una mirada professional i respectuosa, avançant en el fet de reconèixer el fenomen des de l'absolut suport i la no patologització.

I és per això que, a més a més, a través del Centre LGTBI oferim un espai on vivències com aquestes poden ser també expressades i legitimades, amb els grups de suport per a persones trans i no binàries, que hem reforçat.

Un altre exemple és la col·laboració entre el centre Plural i el Centre LGTBI en la creació del grup d'homes gais, bisexuals i trans que treballa eixos com la soledat no desitjada, una problemàtica cada vegada més present

**«Entenem el Centre
LGTBI no només com
a servei públic, sinó com a
lloc de reconeixement de la
diversitat i la dissidència»**

que cal treballar amb una mirada transversal. Un espai grupal que permet compartir experiències, generar vincles i construir comunitat, i que sempre ha comptat amb gran acollida i adherència.

I, per últim, i potser de manera nova, amb el Centre LGTBI hem impulsat un procés d'escolta activa per al disseny dels circuits per als casos de violència intragènere, un fenomen en auge per al qual cal estar preparats. Reconeixem que la violència es pot donar dins de relacions no normatives, i vetllem per protegir de manera efectiva tots els ciutadans i ciutadanes que puguin patir-la.

Això és possible gràcies als professionals que treballen, dissenyen i dinamitzen, i que converteixen la necessitat en política a partir de la seva vocació i el compromís de servei públic.

És així, per mitjà de petites passes, però d'un gran equipament, com el nostre compromís amb el col·lectiu LGTBI es tradueix en polítiques públiques que situen la vida, la dignitat i la diversitat en el centre. I que, per sobre de tot, milloren vides.

»»

El pensament crític
no es pot processar
a 1.5x com els àudios
que t'envien.

II PARA'T A PENSAR AMB L'ARA

Subscriu-te al paper de
cap de setmana + digital il·limitat
per només 77,46 €/primer trimestre
a subscripcio.ara.cat, escanejant
el codi QR o trucant al 93 275 11 10.

ara

Alberto Lacasta

Director general de Polítiques Públiques LGBTI+
del Departament d'Igualtat i Feminisme

Quan els consensos protegeixen drets: un país que avança davant l'odi

L'aprovació de la Llei 13/2025, de 29 de desembre, dels drets de les persones LGBTI i l'erradicació de l'LGBTI-fòbia, és molt més que una actualització normativa. Envia un missatge clar: en un context internacional marcat pels retrocessos, l'auge de l'extrema dreta i els discursos d'odi, Catalunya decideix avançar en drets, protecció i convivència.

Arreu del món es qüestionen llibertats que creïem consolidades i es formulen relats que assenyalen col·lectius sencers. Les persones LGBTI+ també som víctimes d'això a casa nostra, com s'ha fet visible en el Parlament durant el debat i l'aprovació d'aquesta Llei, amb intervencions que negaven realitats o banalitzaven la discriminació. Cal dir-ho clar: aquests discursos no són una opinió més, són un risc per a la cohesió social i la seguretat de moltes persones.

Davant d'aquest escenari, el principal valor de la Llei 13/2025 és el consens ampli que l'ha feta possible. En temps de polarització, la capacitat de dialogar, negociar i arribar a acords sòlids és una fortalesa democràtica i un valor a ressaltar. El consens no és renúncia; és responsabilitat institucional i compromís amb l'interès general.

Aquest acord s'inscriu en un camí iniciat amb la Llei 11/2014, que va obrir una nova etapa: va impulsar la Xarxa SAI LGBTI, va generar protocols i va establir mecanismes de protecció. Sense aquell impuls, avui no seria possible aquest nou salt endavant.

També és honest reconèixer que la Llei 11/2014 responia al seu moment i no recollia prou bé totes les realitats, especialment les de les persones trans, que pateixen discriminacions diàries, molt sovint invisibilitzades. La nova Llei busca el reconeixement d'aquestes persones, vol ampliar-ne les garanties i consolidar-ne la protecció integral, de manera que situem aquestes realitats en el centre de les prioritats de les nostres polítiques.

Aquests avenços no s'expliquen sense l'impuls i la feina de les entitats LGBTI+ d'arreu de Catalunya. Les entitats han estat motor de canvi, espai segur per a moltes persones, veu crítica i a la vegada aliada imprescindible de les institucions. Des de les ciutats, però també des del territo-

ri, les entitats han detectat casos, han fet sensibilització i han contribuït decisivament a millorar les polítiques públiques.

La Llei 13/2025 recull aquest llegat i el projecta cap al futur. Reforça la protecció jurídica, amplia la mirada interseccional, consolida la Xarxa SAI LGBTI, blinda la lluita contra els discursos d'odi i protegeix les entitats que treballen pel col·lectiu. Catalunya envia un missatge inequívoc: davant l'odi, més drets; davant dels retrocessos, més llibertat; davant la discriminació, polítiques valentes.

També vull reconèixer la feina rigorosa de les portaveus dels grups parlamentaris que han debatut i acordat aquesta Llei. El seu lideratge ha estat determinant per assolir una nova norma sòlida i àmpliament compartida.

Com a director general de Polítiques Públiques LGBTI+, assumeixo el compromís d'impulsar-ne el desplegament amb ambició, però l'èxit dependrà també de la capacitat de tots i totes de defensar els consensos assolits, no normalitzar els discursos d'odi i continuar construint una Catalunya on tothom pugui viure amb dignitat, llibertat i respecte.

**"Catalunya envia un
missatge inequívoc:
davant l'odi, més drets;
davant dels retrocessos,
més llibertat; davant
la discriminació,
polítiques valentes"**

amic CULTURA

**Descobreix el nou canal amb
la informació cultural dels barris
de Barcelona i més**

amiccultura.cat

Finançat per:

Gina Serra

Presidenta d'ATC Llibertat i membre de la Federació
Plataforma Trans

Vides trans i trauma complex: quan sobreviure era l'única opció

Parlar de trauma complex és parlar de moltes vides trans sense haver-les escoltat mai de veritat. No perquè ser trans sigui traumàtic, sinó perquè viure sent trans en una societat transfòbica deixa una empremta profunda i sostinguda. Una empremta que no apareix en els manuals de psiquiatria, però sí en els cossos, en la memòria i en les biografies.

El trauma complex no neix d'un fet puntual. No és una agressió concreta ni un episodi aïllat. És el resultat d'anys de violència quotidiana, de negligència emocional, de silencis imposats, de mirades que jutgen, de por constant. És créixer sabent que ser qui ets pot tenir conseqüències. És aprendre a vigilar cada gest, cada paraula, cada moviment del cos.

Moltes persones trans hem crescut en entorns on no hi havia protecció ni validació. Famílies que estimaven, però que també reprimien. Escoles que no intervenien davant l'assetjament. Professionals que patologitzaven en lloc d'acompanyar. Institucions que exigien informes humiliants per accedir a drets bàsics. No va passar una vegada. Va passar durant anys.

Això configura el sistema nerviós. El cos aprèn a viure en alerta constant o a desconnectar-se per no sentir. La dissociació, la hipervigilància, la dificultat per regular les emocions o per confiar en els altres no són defectes personals, són estratègies de supervivència. El cervell va fer el que va poder per protegir-nos.

El problema és que, massa sovint, el sistema de salut mental no pregunta què ens ha passat, sinó què ens passa. Ens diagnostica, ens etiqueta i ens medica, però rarament assenyalava l'origen del dany: la transfòbia estructural. Així, la responsabilitat recau sobre la persona, no sobre el sistema que ha generat el patiment.

La psiquiatria ha estat, històricament, una eina de control sobre les vides trans. Ha decidit qui era "apta", qui era "coherent", qui mereixia accedir a

una transició. Encara avui, costa reconèixer que molts diagnòstics són respostes normals a entorns violents sostinguts pel patriarcat, el binarisme de gènere i un model social que expulsa la diferència.

Reconèixer el trauma complex en les vides trans implicaria acceptar una veritat incòmoda: no estem malaltes, hem sobreviscut. Implicaria deixar de medicalitzar la supervivència i començar a parlar de reparació, de drets, de memòria i de responsabilitat col·lectiva.

Polititzar la salut mental no és ideologia, és justícia. Anomenar el trauma no és quedar-se en el dolor, és reclamar el dret a sanar sense culpa. Per a moltes persones trans, sanar vol dir tornar a habitar el cos amb dignitat, deixar de viure en alerta, construir vincles segurs i reconèixer-nos no com a persones trencades, sinó com a supervivents d'un sistema hostil.

El trauma complex no ens defineix, però explica moltes coses. I en les vides trans, posar paraules sempre ha estat el primer pas per existir.

«Moltes persones trans hem crescut en entorns on no hi havia protecció ni validació. Famílies que estimaven, però que també reprimien»

Fades

Una entrevista de Mar Sifre Rigol
Fotografia: Joanna Chichelnitzky

“

Els espais queer estan molt espanyolitzats. Has de renunciar a la identitat catalana i a la llengua quan entres en una festa LGTBI+

Amigues i autotune
(2023)

Metallix
(2024)

Metallix: Afterparty
(2025)

Vicenç Calafell, Ferran Pi i Àngel Exojo són molt més que el grup de música Fades. Potser el que més sorprèn de la seva complicitat és que s'acaben les frases entre ells sense que soni estrany.

Segurament, el que més els uneix és l'amistat i els ideals.

L'LGTBI-fòbia i la catalanofòbia que pateixen els ha convençut encara més de la importància de l'existència de Fades. Ser tres, no estar sols, els ajuda a resistir i a plantar cara. Com a grup, van néixer a Mallorca —igual que el Vicenç i el Ferran—, però viuen a Barcelona.

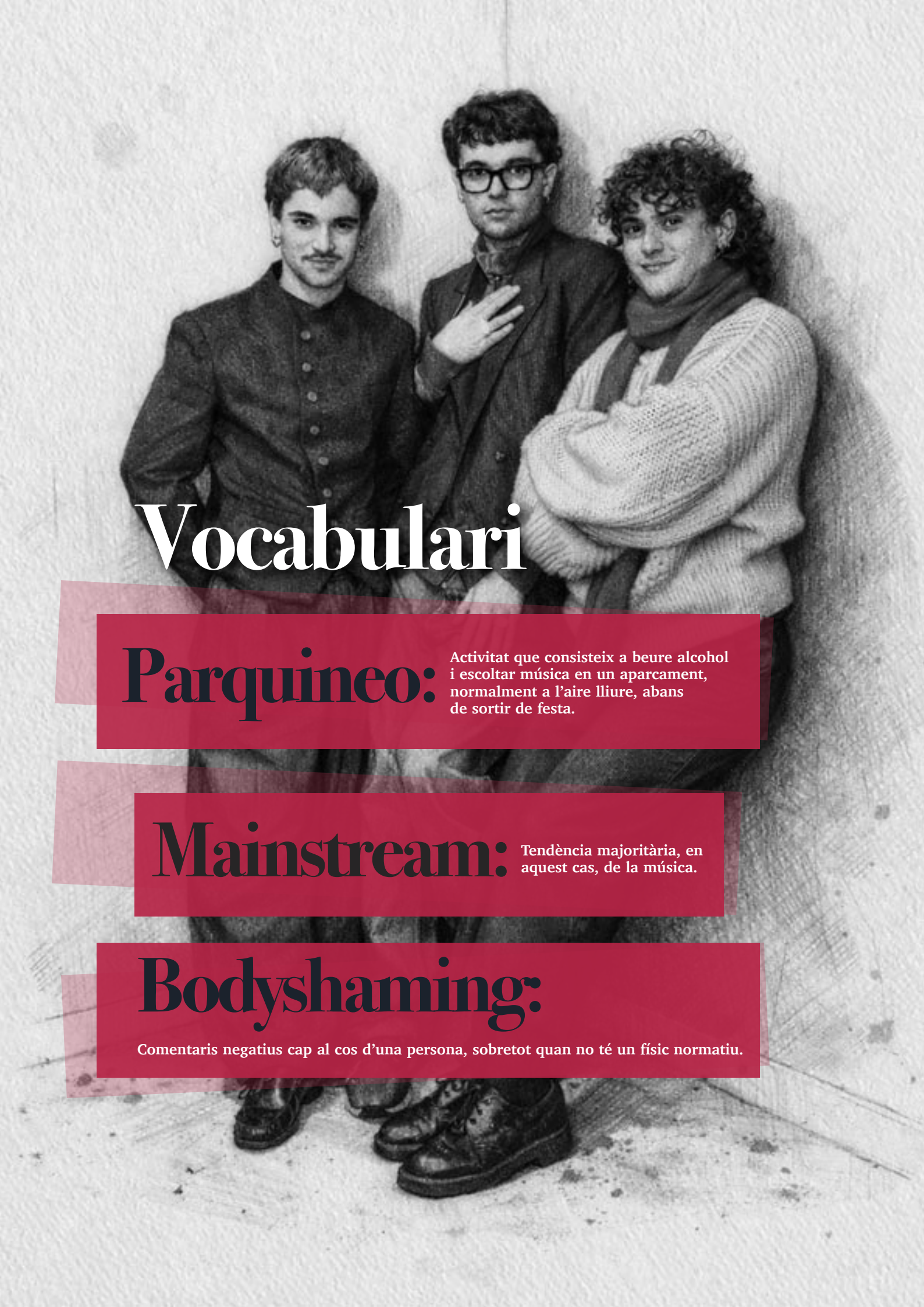
En un moment de regressió de l'ús social del català i de l'auge de l'extrema dreta i dels discursos d'odi, apareix Fades, que xoqueu de front amb tot això. Era el propòsit o us ho vau trobar?

Sabiem que passaria, però no era la intenció inicial. La nostra força de grup i les nostres pulsions van sortir més tard, i llavors l'objectiu era respondre a això. Érem tres amigues fent un projecte que semblava innocent, però de cop va ser rebutjat, atacat i qüestionat. I aquí és on de cop vam fer: "Uf. Doncs anem per totes". Érem i som una resposta al conservadorisme, una resposta de contracultura a la manca de posicionament polític. També hi havia la necessitat del públic de tenir un referent que respongués a les demandes socials. Des de l'inici érem persones amb identitat queer i dissident, però no sabíem que seria tan rellevant.

Per què va sorgir Fades?

Per fer música per a gent queer catalana. Ho fèiem des de la ignorància de voler fer una cançó per passar-ho bé des de la nostra bombolla. Teníem una conversa interna en què dèiem que no és normal que de *parquino* escoltessim moltes cançons en anglès o en castellà i no hi hagués cap cançó en català que ens cridés com a persones queer. Això ens va dur a la reflexió que els espais queer estan molt espanyolitats. Has de renunciar a la identitat catalana i a la llengua quan entres en una festa LGBTI+, perquè sembla que no són compatibles. Una cosa és internacional i l'altra és local, quan realment hi ha persones queer que són catalanes i que són catalanoparlants i que tenen els nostres ideals. També va haver-hi molta inèrcia; per alguna raó, quan estàvem juntes, sentíem que ho havíem de fer, com si fos una força natural i sobrenatural a la vegada.

A black and white photograph of three young men leaning against a textured wall. The man on the left has a mustache and is wearing a dark, buttoned jacket. The man in the middle wears glasses and a dark jacket, with his hand near his chest. The man on the right has curly hair and is wearing a light-colored, textured sweater with a dark scarf. They are all looking towards the camera.

Vocabulari

Parquineo:

Activitat que consisteix a beure alcohol i escoltar música en un aparcament, normalment a l'aire lliure, abans de sortir de festa.

Mainstream:

Tendència majoritària, en aquest cas, de la música.

Bodyshaming:

Comentaris negatius cap al cos d'una persona, sobretot quan no té un físic normatiu.

Vau plantejar-vos que ompliríeu un buit en el panorama català?

Si vàrem fer Fades, és perquè existia un buit, també pel que fa a la sonoritat. Volíem escoltar música hiperpop en català, que no n'hi havia. Potser no n'hi havia ni en espanyol, en aquell moment. Com a mínim, en el *mainstream* no havia arribat.

Tinc la sensació que parreu d'hiperpop i de *parquino* com una cosa gairebé banal, però la vostra música i la vostra manera de ser al món és profundament activista. Això tampoc és massa típic ni en el pop ni en el mainstream.

Àngel Exojo: No hi estic d'acord. I aquí donaré una opinió polèmica entre nosaltres tres. Crec que les figures pop sempre han estat activistes, en certa manera. La Britney Spears sexualitzant-se, vist en perspectiva, potser no estava del tot bé, però en el seu moment era fer activisme. Presentava uns ideals que combatien amb la norma del moment. Les figures pop eren polèmiques perquè desafien la norma.

Defenseu que el pop ha pogut ser activista, però no tinc tan clar que en el panorama català hagi sigut així d'evident.

És clar, com a persones queer hem hagut de trobar referents fora del nostre país, que són els Països Catalans. Per això nosaltres parlàvem de referents internacionals, perquè a la nostra cultura no hi eren. Pop és una etiqueta molt conflictiva, perquè si l'hem d'entendre com a popular, *mainstream*, a Catalunya parlem de grups com Manel o Sopa de Cabra, que són completament patriarcal. Fins i tot diríem Julieta. Són grups que no han estat gens activistes. Nosaltres sí que ho hem criticat molt, perquè Fades és activista o no és.

I com veieu que el panorama musical català no hagi sigut especialment activista?

El fet que la cultura catalana disposi d'una cultura totalment blanca, en el sentit de buida de contingut polític, també demostra una petita normalització o almenys una progressió cap a

«Érem i som una resposta de contracultura al conservadorisme i a la manca de posicionament polític»

la normalització. Qualsevol cultura normal està dotada d'aquest tipus de cultura buida de contingut. Està bé que existeixi, afavoreix el circuit, però no pot ser l'únic tipus de música. És a dir, sense Figa Flawas, Julieta, Tyets, Mushkaa —agafada amb pinces perquè no deixa de ser una persona dissident i que és la punta de la música en català—, Fades no existiria. El que és evident és que nosaltres no podem escapar de l'activisme perquè ens travesa i ens ho tiren a la cara. Ens recorden tota l'estona que som queer i catalanes.

Com gestioneu rebre odi per part del conservadorisme, sigui LGTBI-fòbia o catalanofòbia, així com altres temes que us travessen.

Amb molt d'amor, carinyo i humor. No ens queda cap altra opció, però a la vegada també amb una mica de por. Fins a quin punt un projecte com el nostre té cabuda en un món com l'actual? Ens estem treballant moltíssim el tercer disc, però... val la pena l'esforç si després hi haurà un auge de conservadorisme i governarà l'extrema dreta per tot Europa? Fades ens fa creure que sí, però t'ho qüestiono. Val la pena quan a Mallorca governa Vox i l'any passat quasi no hi vam tocar perquè ningú del govern ens vol? Quan ens hem vist obligades a sortir de casa perquè literalment no hi ha consum de cultura en català a Mallorca. És molt desesperançador.

«Val la pena l'esforç si després hi haurà un auge de conservadorisme i governarà l'extrema dreta per tot Europa?»

Vicenç
Calafell

Àngel
Exojo

Ferran
Pi

Crema, tot plegat?

No és gens fàcil, si som la punta de llança de tot això. Acaba cremant i molt, a vegades ho vols enviar tot a la merda. Però quan ho vols fer, penses, "I si en fem una cançó, d'això?"

Com viviu personalment el panorama que es viu a Mallorca? Dues de vosaltres sou mallorquines. Veieu la diferència amb el context barceloní?

La cultura mallorquina realment sempre ha participat de la cultura barcelonina i sempre n'ha estat una part. I com es viu a Mallorca? Es viu des d'una desesperança. Si vols fer música en català i vols guanyar una mica de pasta, t'has de mudar a Barcelona. De fet, hi ha molt poca gent que faci música en català que visqui a Mallorca i que li estigui anant bé. Des de Barcelona i Catalunya es lluita moltíssim en contra del centralisme, però al final no es pot defugir d'una dinàmica capitalista. Es necessita un centre i és Barcelona. Això sí, tocar a Mallorca és molt agraït, ens sentim com a casa. Hi ha poca gent queer i catalana en comparació a Catalunya, però fan molt de soroll, una mica com Fades. La gent a Mallorca està espavilant, i sobretot és gent jove. Vist en perspectiva, hi ha un xup-xup social que es vincula amb la resistència de la llengua.

En diferents moments heu manifestat que se us fa aliè o estrany anomenar-vos com a homes gais. Per quin motiu?

És la raó per la qual va sorgir el col·lectiu queer, per fer la contrapartida a aquest 'orgullo gay' o aquests homes gais que duen un rol de masculinitat i d'abusos. Com a persones queer dissidents també participem de la feminitat i rebutgem la masculinitat cis. Nosaltres hem sentit rebuig i hostilitat per part d'homes que es mengen un rave, però que són completament misògins. Totes tres ens sentim fora de lloc en el rol masculí. Ens sentim una cultura aliena. El concepte 'queer' parteix de no creure en un binarisme i de no voler participar-hi. Tenim una dinàmica social que defuig dels rols de gènere, que encara es viuen en el cir-

cuit d'homes gais. Ho vam veure quan vam actuar a la festa de ChocoChurros [festa gai a la Sala Apolo], que vam cridar a favor del col·lectiu trans i vam rebre insults del públic. No era un espai segur i va ser un xoc.

Per què creieu que passa?

Com més femení et veuen, més sexualitzable ets per a ells. La sexualitat i el lema de *'love is love'* [l'amor és amor, en anglès] ha tingut més èxit socialment. Al final, són homes blancs de classe alta que ja estan introduïts en la societat i que no reben cap mena de discriminació. Tot el que té a veure amb el gènere o el no binarisme, no els interessa. Casualment, molts d'ells són pro Israel, antiavortament i a favor de la gestació subrogada. Nosaltres rebutgem una mica 'el orgullo' fet per homes musculats amb arnesos. És conflictiu, perquè no volem caure en el conservadorisme, ni en un rebuig de cossos, ni de la sexualitat. Al cap i a la fi, aquest orgull no deixa ser un enaltiment de l'home i de la seva figura privilegiada, simplement extrapolada a una perifèria, fins i tot legitimant-la perquè és gai. Els homes gais dominen massa espais, però no perquè siguin gais, sinó perquè són homes.

I com us fa sentir?

Aquesta actitud invasora, intrusiva i acaparadora que té la masculinitat hegemònica, per molt que sigui efemi-

nada, existeix. I nosaltres, com a persones queer, ho veiem com una cultura que pot ser violenta emocionalment per com et tracten, et parlen i et miren. No som només nosaltres tres, molts joves i gran part del col·lectiu se senten com una altra cosa més enllà d'això.

Com us definiríeu com a persones LGTBI+?

Com a 'queers'. És un paraigua que ens va molt bé perquè recull totes les subjectivitats, identitats i diferències que no poden categoritzar-se. El concepte 'queer' parteix de la no categoria. És una categoria nul·la, zero. Som persones que hem après a socialitzar i a ocupar el món al marge de l'hegemonia. També hi ha un terme molt bo que era *"el maricón pintao"*, que diferenciaven del *maricón* i que tampoc eren travestis. És un terme que també diu "no m'identifico amb el *maricón*", i és una cosa que no ve d'ara.

Fades no sou normatives, us definiu com a queer i teniu un discurs activista. Com us ha rebut la indústria musical?

Amb curiositat. "Us tenim allà, sabem qui sou". A la indústria els hauria encantat rebutjar-nos i riure's de nosaltres, però no han pogut. Fades hem vingut de baix, perquè de cop hi havia molta gent que ens escoltava, ens reclamava i ens seguia. Així que no

han pogut evitar les Fades. No som artistes que hem començat amb discogràfica o amb un cert nivell, no hem tingut el privilegi. Fades hem tocat en els 50 concerts de festes majors en els quals hem hagut de muntar-nos l'escenari i això et dona taules. Hem tocat en el pàrquing de la UAB, que et dona experiència vital. Hem començat des de zero. Hi havia gent que pagava per tenir cartells per tot Barcelona, nosaltres el que fèiem era penjar un tiktak i pregar. La indústria i els programadors no han tingut cap altra opció que contractar-nos.

Quins episodis d'LGTBI-fòbia heu viscut com a grup?

N'hi ha diversos, i també les amenaces per privat o el *bodyshaming* a través de xarxes. Un cop ens van enviar un manual sobre com fer-nos la castració química. Una altra vegada vam tocar a Manlleu, el juliol del 2024, amb Svetlana, i va haver-hi una campanya al poble perquè no els agradava el cartell i van crear un perfil perquè la gent vingués a tirar-nos glaçons de gel. I es van centrar en Fades, i no en Svetlana. Una cosa que passa molt a Fades és que tenim el nostre espai protegit, però quan surts, t'insulten i et miren malament. Acabes un bolo, que tot-hom t'estima i t'abraça, però de camí cap al cotxe o l'hotel, t'insulten. A Fades tenim una bombolla de seguretat, però fora d'ella tot és molt obscur.

I com ho feu?

Amb humor i amor. I també, sincerament, amb molt poca vergonya. O sigui, si m'has d'insultar, *cari*, tranquil, que jo t'insultaré de tornada. I si ho haig de fer, et donaré una bufetada.

Creieu que ser tres persones us ajuda?

Molt. Anar en ramat, en formació, en banc de peixos, realment et dona poder. El poder de l'amistat, també. En comptes de "*divide y vencerás*", doncs "*uneix-te i guanyaràs*". Tenim molt poca por perquè sabem que, com a mínim, tindrem dues persones a la vora que viuen el mateix i que, sincerament, estan rabioses.

Quin altre episodi d'LGTBI-fòbia heu patit?

En el Mallorca Life Festival van passar uns guiris i ens van dir: "*what's up, girls*" ["Què passa, noies?", en català], els vam respondre i ens van insultar amb un "*fucking faggots*" ["putes mariques", en català]. Vivim en un territori tan turístic que resulta que no només estem desemparats per la llei o per la gent del carrer, sinó també pels turistes. Si m'ha d'insultar algú, que sigui el meu veí. Si m'insulten, que ho facin en català, que quasi els donaré les gràcies. Però que no m'insulti el puto alemany que ha vingut aquí a comprar-se una casa i especular amb l'habitatge.

Abans parlàvem de la regressió de l'ús social del català. La veritat és que hi ha queixes per part de la comunitat queer catalana per la impossibilitat de fer servir el català com a llengua. Com ho viviu vosaltres?

Fem resistència. Som un microclima. Sempre lluitarem per un espai queer en català. Fades serà on hi hagi espais LGTBI+ en català, nosaltres hi serem per lluitar. I on hi hagi espais en català on no hi hagi gent queer, allà hi serà Fades. L'any passat vam acceptar tocar al Pride Barcelona, que ens genera una mica de rebuig, però vam dir: "si no hi som nosaltres, qui hi haurà que canti en català?". Com a mínim hi haurà Fades, i el públic ho va agrair. El mateix va passar al Primavera Sound, que vam tocar a l'escenari d'Aperol, el més petit, i vam dir que sí perquè no hi havia grups en català fora d'aquest escenari. I vam cantar "*tourists go home*" ["turistes marxeu a casa", en català] i els guiris se'n van anar enfadats. Allà vam veure que la lluita era real i que el nostre projecte tenia sentit. Vam veure com la gent que ens venia a veure engegava els turistes, i se n'anaven ofesos. Va ser justícia poètica.

A les vostres lletres feu referència a la cultura catalana.

Justament, la primera cançó que vam treure va ser 123 i hi referenciàvem Les tres bessones per enaltir-les i posar-les en el centre del nostre petit món com a referent pop. El que passa amb la cultura catalana és que hi ha molt pocs referents i, per tant, molt poc amor.

Fades sou filòlegs i uniu la catalanitat amb la temàtica queer. Per què? Ho pregunto perquè sembla impossible per a molta gent.

Justament per això, perquè sembla impossible. Al final és un exercici de consciència i de reconciliació amb la llengua. Sembla impossible perquè ningú s'ha arriscat tant i ningú ha apostat per un projecte 100% en català. Sembla impossible perquè han estat una sopa de venuts. No ho jutgem, però Fades apostem per un projecte en què la cultura pop i la cultura catalana comparteixin el mateix

«Hem sentit rebuig i hostilitat per part d'homes que es mengen un rave, però que són completament misògins»

espai, perquè és possible. Fins on arribarà això? No ho sabem, perquè no ens podem comparar amb cap projecte queer en català, per això anem a cegues.

No és impossible, però és difícil?

A Fades ens encanta definir quins són els nostres referents, siguin de catalanitat, queers o junts. Intentem cartografiar-los. A vegades costa perquè és cert que els nostres referents moltes vegades són en anglès o en castellà i, en les nostres lletres, ens surt per inèrcia escriure en aquestes llengües, però fem un exercici conscient perquè no passi. Hem rimat aquí en castellà en quatre versos? No pot ser, fora.

Quins són els vostres referents queer i catalans o mallorquins en l'actualitat?

La Mushkaa, per exemple. La Júlia Colom, que és una reina bisexual. La Jèssica Pulla, que és amiga, però abans ja era referent. Però hi ha persones que són programadors, que creen cultura i que els hauríem de donar les gràcies perquè estan lluitant per la cultura catalana queer des de molt abans que això interessés les institucions. I són els que han fet camí per nosaltres. Pensaven en Fades quan ni nosaltres hi pensàvem. ■

PREMI
INTERNACIONAL
amic
MITJANS
DE PROXIMITAT

Premi a un mitjà d'informació de proximitat. Tres categories:

- En català
- Europa
- Internacional

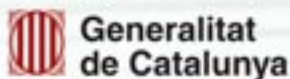
El premi internacional AMIC vol promoure el rigor i l'excel·lència professional entre els editors de mitjans de proximitat en tres categories (llengua catalana, àmbit europeu i internacional) i donar així un **reconeixement a les millors iniciatives empresarials i informatives.**

14 d'abril a l'Auditori del CaixaForum Barcelona, Av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 · Barcelona | 18 hores

Organitza:

Amb el suport de:

Amb la col·laboració:

Catalina

Membre de la comunitat asexual

Jo, asexual: la peça que em faltava

Vaig descobrir que soc asexual als 53 anys. Va ser la peça que em faltava després de tota una vida sense saber escoltar-me a mi mateixa.

El que m'havia transmès la meua mare sobre el sexe era que ella mai havia tingut un orgasme i que els homes tenien unes necessitats que calia cobrir. Creia que la meua mare era infeliç en la seva vida de parella i que allò no anava amb mi; en realitat, però, les paraules se'm van gravar a foc.

Als 16 anys vaig fer el meu primer petó en una discoteca. Per curiositat i perquè creia que era el que tocava segons el meu entorn. Em vaig enrotllar amb tres nois més i vaig experimentar tocaments amb un amic gai. El record que se m'activa és que ho volia fer per provar, no per atracció real: era una cosa autoimposada, un tràmit pel qual creia que calia passar. També vaig sortir dos anys amb un noi i no ens vam fer ni un sol petó. Avui dia, si hi penso, no sé com va aguantar. Jo n'estava perdudament enamorada, però no hi havia res en mi que m'empenyés a besar-lo.

Amb 22 anys vaig començar a sortir amb el que avui és el meu marit. Jo era verge i portava anys sense besar a ningú. Li va costar la mateixa vida arrancar-me el primer petó. Li vaig dir que no m'havia besat mai amb ningú perquè em feia moltíssima vergonya, i era veritat, encara que no tota. Amb el temps li vaig agafar el gust als petons i, al cap d'uns mesos, vam començar a tenir relacions sexuals.

Del llit m'ha agradat sentir-me connectada, escoltar paraules d'amor, abraçades de veritat. Però no el sexe: per a mi era un sofriment, només volia el final. Els pensaments no eren de gaudir mentre durava l'acte, però mai em vaig plantejar que això no fos normal. En el meu cap, el sexe no m'agradava, però el vivia com una obligació de parella; aquell introjecte seguia present, i la connexió emocional ho compensava. I sí, he tingut orgasmes, però pensar a tenir sexe sempre em produïa tedi i mai no em venia de gust. Durant l'acte em molestava tot, i volia que acabés com més aviat millor.

He estimat —i estimo— molt el meu marit. Com he dit, el sexe per a mi era connexió, no plaer. Teníem sexe que jo no gaudia, però mai no em vaig plantejar explicar-li-ho.

**«He estimat —i estimo—
molt el meu marit.
Teníem sexe que jo no
gaudia, però mai no em vaig
plantejar explicar-li-ho»**

Mentre el meu marit pensava com agradar-me per acabar en el llit, jo emprava la mateixa energia a fugir d'aquest moment. Amb les meves amigues no parlava de sexe en profunditat, i si alguna vegada sorgia el tema, jo fugia o mentia i el pitjor és que ni em plantejava per què ho feia.

I, de sobte, tot va canviar, cada cop que tenia sexe em trobava malament durant dies, molt trista i sense ganes de res, i cada vegada més enfonsada. No entenia què em passava, però tenia clar que el desencadenant del meu malestar era el sexe. La relació es va desgastar quan em vaig atrevir a dir-li al meu home que no sentia desig i que, si no fos per ell, jo tancaria la paradeta del sexe. Vaig anar a teràpia: sexòloga, psicòloga i teràpia de parella. Fins que, en aquesta última, es va posar damunt la taula una paraula: ASEXUALITAT.

Vaig renegar. Com? Si portava més de trenta anys follant? Però... ho vaig entendre tot. I aquest dia vaig sentir una pau profunda. No hi havia res trencat. No hi havia res a buscar. Jo estava bé així. El meu únic dolor és el meu marit. Jo em sento, en part, un frau, i ell sent que li han canviat les condicions d'un contracte una vegada signat. I aquí estem, intentant aprendre a transitar aquest camí, amb totes les dificultats, però també amb una pau que abans no tenia.

Treballem per les persones grans LGBTQ+

Estem al teu costat!

Activitats, orientació i suport.

**Contacta amb nosaltres a:
informacio@fundacioenllac.cat o
934573739**

Isaac Navarro

Treballador social expert en igualtat de gènere i masculinitats

Sexe lliure, però a costa de què?

La primera vegada que vaig entrar en una sauna gai no vaig poder aguantar ni vint minuts. Tenia divuit anys i acabava de sortir del meu poble. Em vaig sentir profundament incòmode en veure un espai on la manera principal de vincular-se és per mitjà del sexe. Fins aleshores, havia entès el sexe com una expressió d'intimitat lligada a l'afecte i a una relació prèvia. Veure com persones pràcticament desconegudes intercanviaven quatre mirades i passaven directament a tenir sexe no entrava dins dels meus esquemes.

Amb el temps he entès que aquell xoc tenia més a veure amb el relat que jo havia après sobre el sexe i l'amor que no pas amb l'espai en si. Com molts homes del col·lectiu, havia crescut amb una sexualitat marcada per la culpa i amb la idea que l'amor romàntic havia d'ordenar-ho tot. El sexe, fins i tot sent gai, continuava passant per un marc profundament normatiu.

Les primeres decepcions amoroses i l'entrada en els meus primers cercles d'amistats (L)GBTI també van remoure aquestes idees. Em vaig sentir pressionat per fer el que feia tothom: tenir trobades esporàdiques, apps i sexe com a via principal de connexió. No ho sentia com una imposició, sinó com una norma compartida.

A poc a poc, la mirada es va anar obrint. A mesura que vaig anar tenint cites esporàdiques (i d'altres que no ho eren tant), em vaig anar trobant de tot. I amb el temps vaig començar a adonar-me que les experiències més plaents no tenien tant a veure amb la forma de la trobada, sinó amb com ens relacionàvem. Vaig entendre que el sexe també pot ser una forma de connexió honesta: escoltar el cos, compartir el desig, trobar intimitat sense promeses. Que en aquestes trobades breus també hi pot haver cura, respecte i presència. Avui em sento orgullós de formar part d'un col·lectiu on el sexe no és tabú, on existeixen espais de llibertat sexual i on el desig pot expressar-se sense culpa ni vergonya.

Però també veig l'altra cara de la moneda. Tinc amigues atrapades a Grindr. Persones que, quan tenen una estona lliure, recorren automàticament a l'app. Veig dificultats per generar altres vincles, per construir amis-

«Em sento orgullós de formar part d'un col·lectiu on el sexe no és tabú, on existeixen espais de llibertat sexual. Però també veig l'altra cara de la moneda»

tats o espais compartits. Quan el sexe es converteix en l'única manera de relacionar-se o en una font de validació constant, alguna cosa es perd. I no ho dic des del judici, sinó des de la preocupació i la cura.

Canviar aquestes dinàmiques no és fàcil. Venim de trajectòries marcades pel no encaixar, i trobar espais dels quals sentir-se part té un valor enorme. Qüestionar aquestes mateixes dinàmiques pot ser esgotador, perquè implica tornar a trencar esquemes dins d'una bombolla que sovint ha estat refugi.

Tot em fa pensar que el veritable alliberament no és només poder tenir sexe, sinó poder decidir si el fem servir i com el fem servir. Saber preguntar-nos quin problema hi ha darrere quan el sexe ocupa tant d'espai a la nostra vida: quan suma i quan genera malestar. Adquirir consciència del paper que juga en els nostres vincles, no per renunciar-hi, sinó per viure'l d'una manera més sana. I, des d'aquí, poder replicar altres formes de relacionar-nos que també siguin referents per a altres companys del col·lectiu. Perquè totes les formes són vàlides, però el problema apareix quan una de sola esdevé norma i intentem encaixar-hi sense entendre, ni respectar, la diversitat de maneres de viure el desig i els vincles.

La generació més bisexual

Per Mar Sifre Rigol

“Estic molt còmode dient que soc bisexual. Tant de bo tothom se senti com jo respecte a l’orientació sexual”, explica el Mario, de 21 anys. Aquesta és la tònica general amb relació als testimonis entrevistats: ser bisexual no és problemàtic, sinó més aviat un motiu de celebració. Les estadístiques dels últims anys demostren que el percentatge de persones bisexuals ha augmentat, especialment en la franja de les persones més joves, amb xifres molt més altes que les de l’homosexualitat.

Al voltant d’un de cada cinc joves és bisexual a l’estat espanyol

El 23,6% del jovent entre 18 i 25 anys es declara bisexual a l’estat espanyol, segons l’estudi sobre relacions sexuals i de parella del Centre d’Investigacions Sociològiques (CIS) del gener de 2025. Una xifra semblant a l’enquesta del 2021 sobre salut i drets sexuals reproductius a Barcelona de l’Agència de Salut Pública i el Consorci Sanitari de Barcelona. En aquest cas, es va fer a alumnes d’entre 13 i 19 anys, i les respostes se separaven també per gènere: el 34,7% de les noies i el 8,7% dels nois declaraven sentir atracció pel mateix sexe i pel contrari. La mitjana entre els dos percentatges és del 21,7%. Tot plegat indicaria que al voltant d’un de cada cinc joves és bisexual.

La Mireia, de 26 anys, va sortir de l’armari com a bisexual amb 19 anys. Assegura que durant l’adolescència ni tan sols sabia que existia la bisexualitat: “Per mi, només es podia ser gai, lesbiana o heterosexual, que era allò estàndard. Quan vaig entendre el que m’estava passant se’m va obrir un ventall de possibilitats”; fins llavors, s’ho negava. Quan va dir als amics que era bisexual, els va fer seure per comunicar-los-ho: “Vaig sortir de l’armari com a tal”.

En el cas de la Laia, de 21 anys, va començar a ser conscient de la seva bisexualitat amb 14, però no ho va verbalitzar fins als 15. Amb tot, mentre tenia dubtes, ho havia comentat amb algunes de les seves amigues.

Per la seva banda, el Mario va saber que era bisexual amb 17 anys. “Vaig tenir bastants dubtes, però vaig començar a explicar-ho als meus amics. Em sentia molt segur”, narra. En el seu cas, el fet de tenir un parell d’amigues bisexuals el va ajudar a adonar-se’n i a fer el pas d’obrir-se amb naturalitat. D’alguna manera, han sigut les seves referents, com també ho va ser Pandarina, una *streamer* —persona que retransmet en directe per internet— que segueix des de fa temps i que parla obertament de la seva bisexualitat i de temes del col·lectiu LGTBI+. De fet, el Mario recorda veure un vídeo de Pandarina mentre es maquillava on explicava com havia confirmat que era bisexual. La naturalitat amb què narrava l’anècdota va contribuir a la normalització.

La primera referent bisexual de la Mireia també arriba del món de les xarxes i internet. En el seu cas, va ser Dulceida. “Una amiga em va dir que una *influencer* molt guapa i femenina havia fet un vídeo dient que era bisexual i que tenia nòvia. Vaig començar a seguir-la i parlava sempre d’ella. Jo pensava: ‘Tinc opcions, em poden agradar tant els homes com les dones’”. Però fins que no va tenir referents o un entorn que validés la possibilitat de ser bisexual, “ni tan sols sabia què volia dir. No era una opció”, declara.

Vocabulari **LGTBI+**

Bi / bisexual:

Persona que sent atracció sexual i/o romàntica cap a homes, dones o persones d'altres gèneres.

Quelcom semblant a allò que pensava el Mario: “Jo tenia molt estandarditzat que el més ‘normal’ era ser hetero”. De fet, la Laia comenta: “El primer cop que em va començar a agradar una noia no acabava d’entendre què em passava perquè sabia que també m’agradaven els nois. No sabia si era amor d’amigues o si m’estava agradant”.

Però un cop passat aquest impàs estrany de no acabar d’entendre’s, tots tres coincideixen en la tranquil·litat i la felicitat que els dona ser qui són, ser bisexuals. Tal com expressa a l’inici d’aquest reportatge, quan el Mario va assumir la seva sexualitat, va passar a sentir-se molt còmode dient que és bisexual: “Tant de bo tothom se senti com jo respecte a l’orientació sexual”.

La Laia manifesta que, per a ella, “la sexualitat és superfluida”. I, tot i que entén que posar etiquetes és necessari, no hi està massa a favor. Per a ella és molt positiu que et pugui agradar algú “sense cap límit de gènere, ni de sexe, ni de res”.

La Mireia té un punt de vista molt semblant. “M’encanta ser bisexual i n’estic orgullosa. Que guai que m’agradin tant els homes, com les dones, com altres gèneres i que pugui ser capaç d’enamorar-m’hi”.

Però inclús per a elles, amb una experiència positiva respecte a la bisexualitat, no sempre tot ha sigut flors i violes. L’entorn majoritari de la Mireia sap que és bisexual —excepte algunes persones de la feina, on prefereix evitar parlar de la seva vida privada en general— i ho viu sense problemes, però la realitat és que amb la seva mare sí que ha tingut algun conflicte, que no s’ha acabat de tancar ara per ara.

“La meva mare em va dir que preferiria que jo anés amb nois. Crec que accepta el fet que sigui bisexual, però té por del que pugui pensar la gent. Sé que vol la meva felicitat, però és estrany. A casa és una mica tabú”, relata la Mireia. Això no li ha fet deixar de viure la bisexualitat amb normalitat, però li sap greu que la seva mare ho vegi així.

La negació o el qüestionament poden fer que algú dubti o que fins i tot torni a l’armari. Va ser el que li va passar a la Laia durant una època. Amb 19 anys, tenia un nòvio que, quan li va dir que era bisexual, li va respondre: “Però si estàs sortint amb mi, no et poden agradar les noies”. Malauradament, en algun moment es va acabar creient aquesta narrativa i durant aquella relació la Laia va passar a denominar-se heterosexual. “Influeix molt la invalidació”, declara.

Amb 19 anys, la Laia tenia un nòvio que, quan li va dir que era bisexual, li va respondre: “Però si estàs sortint amb mi, no et poden agradar les noies”

Maria Rodó-Zárate, coordinadora del Grup d'Investigació en Gènere i Desigualtats de la Universitat Pompeu Fabra, explica que l'experiència bisexual té complexitats pròpies, entre altres coses perquè "estàs al mig i això vol dir que no ets enlloc, cosa que genera moltes tensions". I lamenta: "És una de les sigles del col·lectiu que més s'ha arraconat. Ni la recerca ni la representació audiovisual correspon al gruix de persones que es declara bisexual".

Mireia

"M'encanta ser bisexual i n'estic orgullosa. Que guai que m'agradin tant els homes, com les dones, com altres gèneres i que pugui ser capaç d'enamorar-m'hi"

Una de les conseqüències de la "minorització del col·lectiu bisexual", tal com defineix Rodó-Zárate, és que la manca d'estudis fa que sigui difícil investigar sobre el tema: "Ens falta profunditzar-hi, no tenim dades sobre identitat de gènere, educació, classe social o altres temes. Ens hem de posar les piles, el món va cap aquí".

Amb tot, Maria Rodó-Zárate vol fer un apunt, perquè tot i que les xifres més elevades són les de la generació menys gran, la realitat és que "abans, també hi havia moltes menys persones millennials —gent nascuda entre el 1981 i el 1996— que fossin bisexuals. La tendència general afecta tota la societat".

Pel que fa als motius de l'augment de la bisexualitat, especialment entre el jovent, Rodó-Zárate té diverses respostes. Per una banda, tot i que encara hi hagi discriminació, els nivells d'acceptació són més elevats que en altres èpoques. Això fa que el jovent "no senti la necessitat de ser part d'un grup fix per sobreviure", explica. De fet, s'adhereixen a categories menys fixes. D'alguna manera té a veure amb el que comentava la Laia, per exemple, sobre el fet que entenia la sexualitat com a "superfluida".

Per altra banda, Maria Rodó-Zárate manté que el "moment històric ho és tot" i que "la

sexualitat és culturalment construïda". Vivim en una època i un context en què ser bisexual passa a ser una possibilitat i no té conseqüències vitals, la qual cosa fa que molta més gent pugui viure-ho amb normalitat i sense inconvenients de cap mena.

Una altra diferència a l'hora de viure la sexualitat, i la bisexualitat, entre millennials i generació Z —els testimonis entrevistats per aquest reportatge pertanyen a aquesta última— és pel que fa a l'entorn i als referents. "Per a la gent més jove, aquestes qüestions es parlen d'una altra manera. La bisexualitat està a sobre de la taula i per tot arreu, cosa que per a generacions més grans pot ser que els vingui molt de nou", declara.

Un punt clau a tenir en compte per entendre la naturalitat amb què cada cop més es viuen les orientacions sexuals és el paper del feminisme. El Mario expressa sense dubtar-ho que "el feminisme ens ha obert el camí". De fet, tant ell com les altres dues testimonis s'autodenominen feministes. La Mireia expressa que "el feminisme et dona més informació, llibertat i possibilitats", i aquesta és una de les connexions que troba amb la bisexualitat.

Mario

"Estic molt còmode dient que soc bisexual. Tant de bo tothom se senti com jo respecte a l'orientació sexual"

El 2024, la UPF i la Universitat de Toronto van realitzar un estudi, encapçalat per Maria Rodó-Zárate, que abordava la relació entre la ideologia i la identitat sexual en les noves generacions. Rodó-Zárate explica que en ell es veia "que les persones que s'identificaven com a bisexuals, sobretot les noies, tenien clares posicions feministes i d'esquerreres. Una de cada tres dones d'extrema esquerra es defineix com a bisexual. Les dones bisexuals són el grup una mica més d'esquerreres que hi ha, en general".

Rodó-Zárate llança la pregunta: "Són persones d'esquerreres que, pel fet de ser-ho, entenen la

Maria Rodó-Zárate
"És una de les sigles del col·lectiu que més s'ha arraconat. Ni la recerca ni la representació audiovisual correspon al gruix de persones que es declara bisexual"

seva sexualitat d'una manera concreta, l'exploren més lliurement i s'acaben identificant com a bisexuals, o és al revés? És a dir, són persones bisexuals que per la seva orientació acaben assimilant-se a postures d'esquerreres? Les dades ens diuen que és una mica totes dues coses". La Laia, per la seva banda, opina que "ser dona i bisexual fa que siguis més conscient de la importància de lluitar i de les opressions que pateixes".

Pel que fa a la ideologia de les persones bisexuals, en una escala del 0 al 10 —el 0 és la dreta, i el 10, l'esquerra—, els tres testimonis s'han posicionat entre el 7 i el 10. És a dir, d'esquerra i d'extrema esquerra. Evidentment, es tracta d'una mostra minúscula de tres persones bisexuals d'entre 21 i 26 anys, però que es manté en la tònica de l'estudi de la UPF encapçalat per Rodó-Zárate.

Per acabar el reportatge, Maria Rodó-Zárate ha volgut remarcar un fet que li preocupa i que lamenta. Dins de la reflexió sobre la bisexualitat i les investigacions que duu a terme amb el seu equip, diversos enquestats han expressat que "un dels pitjors llocs per a les persones bisexuals és el col·lectiu LGBTI+". I afegeix: "Com a col·lectiu no ens ho podem permetre. Hi ha molta feina a fer". Sovint és d'un dels àmbits dels quals les persones bi més es queixen, també perquè esperen que la comunitat LGBTI+ sigui un espai segur i poder rebre'n suport, però desgraciadament no sempre és així. ■

II Premi 2026

Orgull

Per la defensa dels drets i llibertats del col·lectiu LGTBI+ i per posar en valor les persones que, des de diferents disciplines, fan servir el seu altaveu per fer visible la realitat del moviment

Gala d'entrega del guardó

Dimarts, 10 de març de 2026 a les 18:30 h
Sala auditori de l'Espai Línia

Organitza:

Orgull **línia**

Amb el suport de:

Generalitat
de Catalunya

tot hom El Govern de

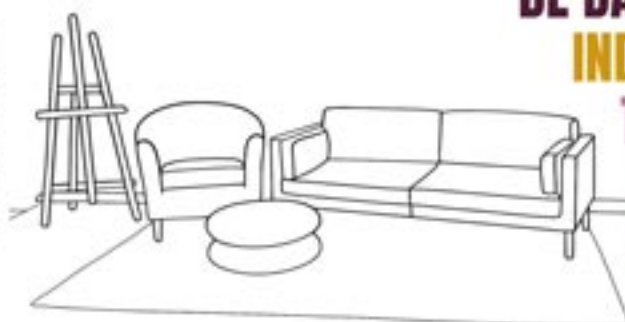
LA FIGAFLO

Llibreria · Espai cultural

📍 Plaça Rafael Casanova 3 i 4
08630 Abrera
📞 681 06 40 41 (només Whatsapp)
☎ 93 410 59 05
📷 [latigaflo.llibreria](https://www.instagram.com/latigaflo)
✉ latigaflo.llibreria@gmail.com

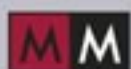
**SUBSCRIU-TE
AL NOSTRE BUTLLETÍ**

SOM UNA LLIBRERIA:
DE BARRI,
INDEPENDENT
TRANSFEMINISTA,
ANTIRACISTA I
ANTIFEIXISTA

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA

IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

Elena Longares

Activista LGTBIQA+

Teixir aliances per sostenir la vida

Des de les entitats i els col·lectius en defensa dels drets de les persones LGTBIQA+ compartim una preocupació per la situació política actual. Una situació en la qual diversos governs arreu del món estan desenvolupant polítiques d'ultradreta que retallen drets, violenten les persones, deshumanitzen i persegueixen tot allò que és diferent o que consideren dèbil.

Aquesta situació es dona actualment en alguns països com ara els Estats Units, Itàlia, Rússia o Xile. Però els governs amb polítiques ultradretanes fa anys que es van obrint camí. Als Estats Units ja hi va haver una primera legislatura amb Trump. I en països com el Brasil o Hongria, també.

Moltes ens preguntem com hem arribat a aquesta situació i què podem fer en aquestes circumstàncies. I la veritat és que la resposta és senzilla, però complexa: no deixar de fer el que fem. Evidentment, és important investigar i conèixer els processos que ens han dut al context polític mundial actual. Però és a la comunitat, al carrer, als espais públics on sempre les bases ens hem organitzat per fer front les polítiques de les persones i organitzacions poderoses amb interessos contraris als nostres.

Actualment, la situació dels col·lectius LGTBIQA+ en el nostre context és molt diferent d'altres moments històrics. L'avenç en l'espai conquerit en drets i reconeixement social i polític dels darrers 40 anys és molt important i innegable. Seguim necessitant comunitat pròpia (col·lectius, grups, associacions, accions i activitats específiques), però ara també podem ser visibles en altres espais comunitaris. I és en aquests espais on podem teixir aliances.

En la nostra vida quotidiana podem compartir moltes situacions que ens acosten a la gent. Compartint espais i conversant és on ens podem adonar que compartim situacions d'exclusió, de vulneració de drets i de desemparament social. Situacions que coneixem molt bé les persones dels col·lectius LGTBIQA+. I així, la comprensió, la sororitat, la identificació i l'empatia poden convertir-se en oportunitats.

**«Troblem-nos, escoltem-nos
i organitzem-nos, perquè
la vida digna només és possible
col·lectivament i, d'això, els
col·lectius LGTBIQA+
en sabem»**

Oportunitats, però, que requereixen de més espai per poder créixer i esdevenir aliances. Aquests espais són les associacions, els col·lectius, els centres cívics, les activitats comunitàries i culturals, en definitiva, el nostre teixit comunitari i associatiu.

El capitalisme salvatge en el qual estem immersos ens imposa l'individualisme, la competició destructiva i l'exclusió. Davant un sistema que ens vol soles, competint i amb por, apostem per la comunitat. En la comunitat és on es fa possible la vida.

Organitzar-nos és una necessitat vital. Teixir comunitat és una responsabilitat compartida i no deixarem de fer-ho. Perquè existim, resistim i continuem ocupant tots els espais. Troblem-nos, escoltem-nos i organitzem-nos, perquè la vida digna només és possible col·lectivament i, d'això, els col·lectius LGTBIQA+ en sabem.

Els reptes de la comunitat *queer* a Irlanda:

estigma, drets trans i teràpies de conversió

Per Manu Oliver, periodista freelance resident a Irlanda

El 22 de maig de 2015 està assenyalat en el calendari com una de les dates més importants de la història recent d'Irlanda, pel que fa a drets LGTBQ+. Aquell dia, més d'un milió de persones varen votar a favor de l'aprovació del matrimoni igualitari. Irlanda es convertia en el primer país en tot el món a aprovar, mitjançant un referèndum, el matrimoni entre dues persones sense distinció del seu sexe.

Enrere quedaven èpoques de repressió sistèmica. Opressió per part de l'Estat, les forces policials i l'Església catòlica. Sistemes legislatius heretats de la colonització britànica i que prohibien el sexe entre homes, fins i tot, en l'àmbit privat.

No va ser fins al 1993 que es va despenalitzar l'homosexualitat. Gràcies, sobretot, a la lluita de David Norris, fundador de l'Irish Gay Rights Movement i senador irlandès, que va dur davant el Tribunal Europeu de Drets Humans la llei que criminalitzava les relacions entre persones del mateix sexe. Abans, havia perdut el recurs a Irlanda, on els jutges varen defensar "la moral cristiana" de l'Estat. Més d'una dècada després de l'aprovació del matrimoni igualitari, la comunitat *queer* irlandesa lluita per conquistar nous drets.

COMBATENT ESTIGMA I ODI

PozVibe Tribe és una organització formada per persones amb VIH, que neix a Irlanda el 2021. Va ser fundada pels activistes Robbie Lawlor i Veda Lady, amb la intenció de fer d'altaveu de les persones amb un diagnòstic positiu de la infecció, a més de conscienciar la població de la importància de la salut sexual. "Estar a l'armari del VIH va tenir un impacte tan negatiu en mi i en la meua vida, que no volia que altres persones passessin pel mateix", explica Veda Lady, que a més d'activista pels drets de les persones amb VIH, és una de les drag queens més famoses d'Irlanda.

Ambdós fundadors han col·laborat en la direcció d'una campanya de sensibilitza-

ció respecte a la infecció, juntament amb l'HSE, el sistema de salut d'Irlanda.

Comenten que amb aquesta recent acció s'ha passat "d'un 29% de persones irlandeses que sabien que algú amb la infecció i en tractament efectiu no pot passar el VIH a ningú, fins a un 48%".

Aquesta relació entre la comunitat LGTBQ+ i l'administració pública no ha estat sempre de col·laboració. "Estàvem perseguides per l'Estat i l'Església", assegura Veda Lady. Per exemple, la socialització, fins i tot, a principis dels anys noranta, en espais *queers* era molt complicada. Especialment, per les contínues batudes policials en bars i clubs gais, on es repetien "les agressions físiques i verbals" per part d'agents de l'autoritat.

En una recerca publicada en maig de 2024 per l'organització Belong To LGBTQ+ Youth Ireland, i el Trinity College, el 45% de les persones *queer* se sentia insegura quan caminava de la mà de la seva parella en públic. Encara que des de llavors la legislació ha canviat, i ara la discriminació per prejudicis de gènere o d'orientació sexual està tipificada com a agreujant, la percepció d'inseguretat per a persones LGTBQ+ continua sent alta. ningú, fins a un 48%".

"El 2024, el 45% de les persones queer se sentia insegura quan caminava de la mà de la seva parella en públic"

IMMIGRACIÓ I TERÀPIES DE CONVERSIÓ

"No pots emigrar del trauma". Són paraules de Dil Wickremasinghe, activista, psicoterapeuta i periodista irlandesa, d'origen singalès. Criada com a Testimoni de

Celebració del Pride 2025 a Irlanda. Foto: cedida.

Jehovà, va sortir de l'armari amb setze anys, la qual cosa va provocar l'expulsió immediata de ca seva per part dels seus pares. Va arribar a Irlanda l'any 2000. Al poc de ser en aquest país, va esdevenir una activista pels drets d'immigrants LGTBQ+.

“La influència catòlica a Irlanda, malgrat ser un estat secular, es pot observar en el fet que encara és legal practicar teràpies de conversió”

Tot aquest equipatge emocional que duia a sobre la va fer cercar ajuda professional. Més de deu terapeutes, i segons Wickremasinghe, malgrat “les bones intencions, cap d'ells tenia les eines ni les habilitats necessàries per tota la diversitat” que ella presentava. Un dels problemes assegura que és que “a Irlanda, la formació bàsica que reben els terapeutes, no els prepara per treballar amb una comunitat com la *queer*”. Aquest motiu la va motivar a formar-se com a psicoterapeuta i a fundar el seu centre de salut mental: Insight Matters. Fa 15 anys que treballen, i han creat una estructura amb més de 100 professionals que atenen uns 700 pacients per setmana. “Els nostres terapeutes proporcionen teràpia afirmativa *queer*”, explica Wickremasinghe.

Per altra banda, la influència catòlica a Irlanda, malgrat ser un estat secular, es pot observar en el fet que encara

és legal practicar teràpies de conversió. “Hi ha terapeutes acreditats i qualificats que duen a terme aquestes pràctiques; això em pareix impactant que encara passi a Irlanda en el 2026”, finalitza.

L'Església sempre ha rebutjat i ha volgut esborrar tot el que té a veure amb la comunitat *queer*, per molt que, de vegades, hagin donat la benvinguda a la comunitat dins dels seus temples. Ara bé, hi ha persones *queer* que, malgrat això, professen una fe catòlica.

“Em sabia greu veure com persones LGTBQ+ no podien expressar la seva fe a través de l'Església catòlica”, comenta Karen Dempsey, fundadora d'Entheos, organització sense ànim de lucre, que celebra noces, baptismes i funerals, sense importar la fe professada, i amb una visió *queer*.

DRETS TRANS

Segons estadístiques del Departament d'Educació d'Irlanda, el 88% de les escoles primàries i el 50% de les secundàries són propietat de l'Església catòlica o ofereixen una educació religiosa. Encara avui en dia, les escoles separades per sexe són majoria. En un entorn escolar religiós i segregat, les infàncies i adolescències *queer* s'enfronten amb més obstacles del que ja encaren en la quotidianitat.

“Des dels dotze fins als devuit anys, jo em mantenía deshidratada a propòsit, per por d'haver d'utilitzar el bany de nois”, explicava Jenny Maguire, una de les referents en matèria de drets trans, en una columna a l'*Irish Independent* sobre la seva experiència personal durant l'adolescència en un col·legi segregat per sexe.

Les dificultats a Irlanda són, fins i tot, més notables quan s'ha de tractar amb el sistema de salut. Preguntes com “Què sents quan tens una erecció?” són les que han de fer front moltes noies trans, quan acudeixen a consulta al Servei de Gènere Nacional (NGS, per les sigles en anglès). Després d'esperar una mitjana de quatre anys, les persones trans que vulguin començar el tractament hormonal, primer han de passar per un qüestionari extremadament intrusiu i controvertit.

“Després d'esperar una mitjana de quatre anys, les persones trans que vulguin començar el tractament hormonal, primer han de passar per un qüestionari extremadament intrusiu i controvertit”

“Durant diverses hores varen qüestionar tota la meua vida: el divorci dels meus pares, la masturbació, el meu cos...”, explicava Jenny Maguire, sobre un tractament per part de l'NGS que diverses organitzacions LGTBQ+ descriuen com “deshumanitzant” i que cerca “patologitzar” les persones trans.

“Tot el que puc fer és lluitar per altres noies com jo, perquè tinguin una millor oportunitat de ser elles mateixes”, finalitzava Maguire d'aquesta manera la seva columna.

ACOMPANYAMENT

A ADOLESCENTS I JOVES LGTBI+

CRUÏLLES

Cruïlles és un espai on tots els camins al voltant de la sexualitat i el gènere són possibles. On gèneres, sexualitats i identitats es troben, conflueixen, interseccionen, i on sempre podem tornar per reflexionar i escollir i/o crear un altre camí.

És un espai on les persones joves es poden sentir acompanyades en relació a la diversitat afectivosexual i de gènere en un moment en que ho puguin necessitar, i que serveixi per continuar el seu propi camí.

**Obrim de dilluns a divendres
d'11 h a 19.30 h i dissabtes d'11 h a 19 h
(dimarts i dijous de 14 a 16 h tancat)**

Com si soc una persona adolescent o jove adulta lesbiana, gai, bisexual, pansexual, trans, intersexual, asexual, i...

- Tinc consultes sobre la meua sexualitat i les meues relacions
- ▲ Necessito un espai on poder compartir situacions relacionades amb la meua orientació afectivosexual i/o la meua identitat de gènere.

M'hi puc dirigir tant si soc una persona adolescent o jove adulta, i ...

- Tinc dubtes sobre la meua orientació afectivosexual i/o la meua identitat de gènere.
- Vull iniciar un trànsit de gènere i tinc dubtes i/o no sé com fer-ho.

Al Cruïlles puc compartir la meua realitat com a adolescent i jove LGTBI+

☎ 934 151 000 ☎ 687 74 86 40

cruilles@centrejove.org

Alberto Martín

President de la Plataforma
d'Entitats LGTBI de Catalunya

Una llei per fer efectius els drets

Catalunya ha aprovat una nova llei LGBTI. No és un gest simbòlic ni una actualització menor. És un pas polític rellevant que torna a situar el nostre país com a referent en la defensa dels drets del col·lectiu LGBTQIA+, però sobretot com un territori que entén que els drets només tenen sentit quan es poden exercir.

Des del moviment LGBTQIA+ sabem bé que les lleis no ho resolen tot. Però també sabem que sense lleis clares, aplicables i exigibles, els drets es dilueixen. La llei del 2014 va ser pionera i valenta, però l'experiència acumulada al llarg dels anys ha posat sobre la taula les seves limitacions: dubtes jurídics, aplicacions desiguals i massa espais on la protecció no arribava. Aquesta nova llei neix, precisament, d'aquesta realitat.

Parlem d'una norma molt més estructurada, més desenvolupada i jurídicament més sòlida. Una llei pensada perquè s'apliqui, que reforça el règim sancionador i que enforteix eines clau com els Serveis d'Atenció Integral (SAI) o figures com la COCOBE. No són detalls tècnics: són les estructures que fan possible que una agressió, una discriminació o una vulneració de drets no quedin impunes ni invisibles.

Des del punt de vista activista, aquesta llei també és important perquè posa nom a les violències. Reconeix l'LGBTI-fòbia com una violència estructural, aborda la violència institucional i deixa clar que intentar canviar l'orientació, la identitat o l'expressió de gènere d'una persona és violència. També consolida l'autodeterminació de gènere com un dret, sense tuteles ni sospites. Tot això no és ideologia: és protecció de drets humans.

Però aquesta llei no ha sorgit del no-res. És fruit de dècades de lluita del moviment LGBTQIA+, de les entitats que han acompanyat víctimes quan ningú més ho feia, de les persones que han alçat la veu quan encara tenia conseqüències. Com a president de la Plataforma d'Entitats LGTBI de Catalunya, vull reconèixer aquesta feina col·lectiva i agrair també a les diputades i als grups parlamentaris que han escoltat el moviment i han estat a l'altura del moment.

El 2025 va acabar, així, de la millor manera possible per a la defensa dels drets del col·lectiu LGBTQIA+. En un context internacional marcat per retrocessos, discursos d'odi i l'ús dels nostres cossos i vides com a moneda política, Catalunya va decidir avançar. Aquesta llei no és un punt final, però sí un punt d'inflexió. I des del moviment LGBTQIA+ continuarem treballant, acompanyant i exigint perquè els drets no només es reconeguin, sinó que es garanteixin i es compleixin.

**«Des del moviment
LGBTQIA+ sabem bé que
les lleis no ho resolen tot.
Però també que sense
lleis clares, aplicables
i exigibles, els drets
es dilueixen»**

On puc trobar la revista?

La pots trobar gratuïtament ...

Espai Línia

Carrer de Girona, 52

Direcció de Serveis de Feminismes i LGTBI de l'Ajuntament de Barcelona

Pg Sant Joan 75

Centre LGTBI de Barcelona

Carrer Comte Borrell, 22

Fundació Enllaç

Carrer Rosselló, 328

Departament Igualtat i Feminismes de la Generalitat de Catalunya

Carrer del Foc, 57

Centre Jove d'Atenció a les Sexualitats (CJAS)

Carrer de la Granja, 19-21

La Bonne

Carrer de Sant Pere Més Baix, 7

Ca la Dona

Carrer Ripoll, 25

ACATHI

Carrer Muntaner, 34 - Entresol 1

Oficina per la No Discriminació (OND)

Carrer de Ferran, 32

Agència ABITS

Carrer València, 344

Ateneu-Harmonia

Recinte Fabra i Coats, C / Sant Adrià, 20

Casa Orlandai

Carrer Jaume Piquet, 23

Centre Cívic Sagrada Família

Carrer Provença, 480

Panteres Grogues

Carrer Floridablanca, 143 - Entresol 3

Oficina Municipal LGTBI+ l'Hospitalet

Carrer de Sanfeliu, 96

**... i a totes les biblioteques i centres cívics de Barcelona
i en PDF al web orgull.barcelona**

Cada dia notícies, entrevistes
i articles d'opinió a

orgull.barcelona

la publicació de reflexió LGTBIQ+

Revista Orgull

@revistaorgull

Estefania Vidal

Activista trans i per la memòria històrica,
i col·laboradora de la Fundació Enllaç

La vellesa del cor també s'expressa en el col·lectiu LGBTI

Totes les persones del col·lectiu LGBTI que tenen més de 60 anys guarden en la memòria psicològica ferides i cicatrius que, de vegades, tornen i provoquen por i dolor en la vivència del present. Això les desmotiva totalment a l'hora de poder anar a una residència, pel temor de retrobar-se amb aquella societat que les va rebutjar i les va fer patir en l'adolescència i en la joventut.

Així, moltes persones LGBTI grans prefereixen morir en soledat o en companyia de gent de la seva condició per no sentir-se rebutjades en aquests moments en què l'ésser humà pot ser vulnerable. És impossible ajudar les persones del col·lectiu LGBTI si el sistema no s'humanitza i té en compte la nostra singularitat en el moment de fer-nos grans.

Diuen que generalitzar no és bo, perquè sempre paguen justos per pecadors; però no hi ha ningú que generalitzi més que les administracions i els serveis socials. Això fa impossible que es pugui ajudar els col·lectius més vulnerables, com el nostre.

El nostre col·lectiu ha crescut i ha evolucionat exactament igual que la resta dels éssers humans, però ha mancat, en molts casos, dels mateixos drets, o ha hagut de conquerir els que altres ja posseïen. Això és incomprendible per a les persones joves LGBTI, que no tenen aquestes ferides i cicatrius que tenen, en canvi, les persones grans LGBTI, i no les tenen per no haver viscut en una dictadura i en una societat tan terrible com ho va ser aquella. Però que no els quedi cap dubte: a la llarga, aquesta incomprensió també generarà ferides i cicatrius en la seva memòria psicològica. Trist, però això és el que genera el nostre sistema d'injustícia i d'incomprensió.

No hem de sembrar ressentiment en els nostres joves, sinó l'essència de la veritat i la humanitat que hem après. La humanitat amb què vam aconseguir subsistir fins a aquest moment, sense ser aniquilats per aquelles forces obscures que detesten la llibertat de l'ésser. Som la generació que va viure la Guerra Civil espanyola i la repressió de la postguerra i la dictadura.

«Totes les persones del col·lectiu LGBTI que tenen més de 60 anys guarden en la memòria psicològica ferides i cicatrius que, de vegades, tornen»

Hem de compartir no sols amb els nostres joves, sinó amb la resta de col·lectius, la riquesa de la comprensió i l'amor que ens ha fet mantenir-nos en peu fins ara, després de tantes vicissituds.

Valorem la gran humanitat que han adquirit moltes de les persones del nostre col·lectiu que ara són grans. Van ser persones que van ser vilipendiades, maltractades i torturades, però que continuen en peu hui en dia, i sempre amb un somriure i una mà estesa d'amor cap als altres. No menyspreem aquesta escola perquè són massa grans: donem suport a aquesta saviesa i donem-nos l'oportunitat, almenys, d'escoltar-la i sospesar-ne les qualitats.

Veig canvis en el món que semblen acostar-lo al que jo vaig viure als anys setanta, i el meu cor s'estremeix en pensar què sentirien els joves d'avui en dia si els feren les mateixes coses que em van fer a mi. Com a persona gran del nostre col·lectiu, el meu deure és ajudar, conscienciar, compartir i ser honesta amb mi mateixa i amb els altres quan comparteixo la meua experiència.

Gràcies a totes les persones que llegeixin aquest article amb cor i comprensió.

Taller sobre estratègies digitals davant la desinformació i l'extrema dreta

Centre LGTBI_Comte Borrell, 22

13 de maig a les 18 h

En els darrers anys, els espais digitals s'han convertit en un terreny central de l'ofensiva de les extremes dretes globals contra els avenços dels feminismes i dels moviments d'alliberament sexual i de gènere.

A través de pànics morals, rumors i campanyes de desinformació, aquests discursos reaccionaris articulen una política sexual que connecta antifeminisme, transfòbia, racisme i nacionalisme exclouent. L'objectiu és deshumanitzar, generar por i limitar la presència pública de les dissidències.

Des del Centre LGTBI de Barcelona proposen un espai pràctic i col·lectiu per entendre com funcionen aquestes estratègies digitals i per explorar maneres de re-accionar-hi des d'una perspectiva transfeminista i de classe.

A partir d'exemples reals, es treballarà sobre com es construeixen i circulen les narratives d'odi, quan té sentit intervenir i quan no, i com elaborar respostes col·lectives que no amplifiquin el discurs reaccionari ni en reforcin les trampes comunicatives.

El Centre LGTBI de Barcelona celebra el 9è aniversari amb una festa per a tots els públics

 Centre LGTBI_Comte Borrell, 22

 9 de maig

Com cada any, el Centre LGTBI de Barcelona celebra el seu aniversari amb una activitat al carrer, oberta a tots els públics. L'objectiu és visibilitzar el col·lectiu LGTBI+, fer barri i crear comunitat. Enguany, l'equipament fa nou anys.

Amb un caràcter lúdic i festiu, el Centre LGTBI proposa diverses activitats gratuïtes per celebrar que ja fa nou anys que existeixen com a centre de referència sobre diversitat sexual, afectiva i de gènere. Vine a compartir aquest dia amb nosaltres!

El Centre LGTBI va obrir les portes el 19 de gener de 2019 i des de llavors ha celebrat cadascun dels seus anys de trajecte amb una celebració oberta a la ciutadania i connectada amb el barri de Sant Antoni, que acull l'equipament i que des dels inicis ha mostrat el seu suport i col·laboració.

Acte Visibilitat Trans*

 Centre LGBTI_ Comte Borrell, 22

 27 de març a les 18.30 h

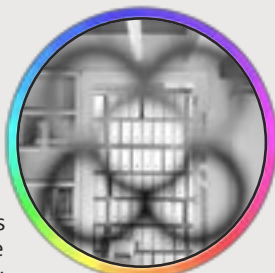
L'Observatori contra l'LGtBI-fòbia commemorarà el Dia de la Visibilitat Trans* —que se celebra el 31 de març— amb un acte polític en el qual es parlarà sobre el llibre *La transfòbia no és feminista* (Prole, 2026) amb la presència de Bàrbara Ramajo, autora de l'obra, i Valentina Berr, qui firma el pròleg.

'Oh! I trans que sí'

 Centre LGBTI

 31 de març a les 18 h

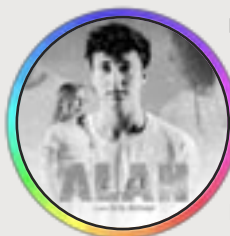
Oh! I trans que sí és un fanzín col·lectiu creat pel grup de persones trans i no-binàries del Centre LGBTI i es presentarà a l'equipament. El projecte neix com a resultat d'un procés creatiu comunitari, voluntari i autogestionat. L'objectiu és recollir vivències, sabers, reflexions, art i resistències des de les veus trans i no-binàries.

'Alan, el musical'

 Teatre Poliorama_Rambla dels Estudis, 15

 19 d'abril a les 11.40 h

El Casal Lambda organitza una sortida al Teatre Poliorama per veure Alan, el musical. L'obra tracta la història de l'Alan, el noi trans que es va suïcidar a causa de l'assetjament que patia per part dels seus companys de classe. L'Alan va morir el 24 de desembre de 2015 a conseqüència de la transfòbia a la qual el sotmetien cada dia.

Taller sobre xarxes dissidents

 Centre LGBTI_ Comte Borrell, 22

 21 d'abril a les 18 h

La trobada ofereix un espai pràctic i participatiu per a reflexionar sobre la diferència, les cures i la construcció de xarxes comunitàries. L'objectiu és impulsar pràctiques de cura col·lectiva que permetin sostenir-nos, resistir i projectar futurs més habitables per a les comunitats LGtBI+.

Sant Jordi a Antinous

 Llibreria Antinous_ Casanova, 72

 23 d'abril

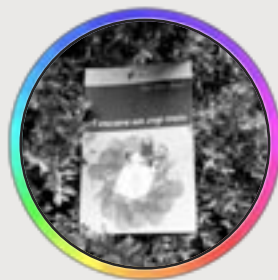
Antinous, l'única llibreria especialitzada LGtBI+ de Barcelona, reunirà diversos autors LGtBI+ durant la diada de Sant Jordi. El propòsit és celebrar la diversitat en la literatura i que els lectors puguin conèixer els seus escriptors preferits i els firmin els llibres, que podran adquirir a la parada d'Antinous.

Presentació 'l'encara un cop més'

 Biblioteca de Cubelles

 20 d'abril a les 18.30 h

En el marc del Dia de la Visibilitat Lèsbica —que se celebra el 26 d'abril—, Mar Sifre Rigol presenta la seva primera novel·la *l'encara un cop més* (Lluny del Ramat, 2025) acompanyada de les treballadores del SAI Garraf.

Imperialisme i cossos migrants

 Centre LGBTI_ Comte Borrell, 22

 21 de maig a les 18 h

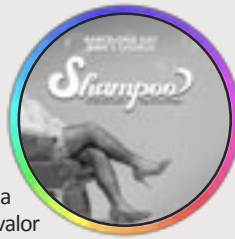
En el context de feixistització actual és molt fàcil recórrer a arguments superficials que només posen la mirada en els partits d'ultradreta. Des de Catalunya ens preguntem: quin és l'impacte en els cossos *queer* migrants? Com s'expressa l'imperialisme en les lleis i els reglaments d'estrangeria? Quins horitzons podem imaginar en què les vides *queer* migrants importin?

Barcelona Gay Men's Chorus

 Teatre Condal_Paral·lel, 91

 Del 17 al 21 de juny

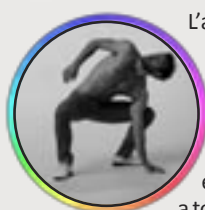
Barcelona Gay Men's Chorus presenta l'espectacle musical Shampoo. L'obra narra la història del Jacinto i el Tebi, que s'encarreguen d'una perruqueria moderna, progressista i inclusiva. De la mà del seu fill adoptiu, el Mario, el públic viatjarà per la lluita constant del col·lectiu LGtBI+ i descobrirà el valor de la família protagonista.

Dansa amb Ram de l'Aigua

 Centre Cívic El Sortidor_Plaça del Sortidor, 12

 Cada divendres a les 18.15 h

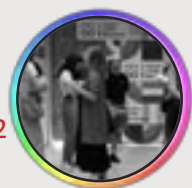
L'associació Ram de l'Aigua organitza el grup regular d'expressió corporal amb Martí Güell, coreògraf i ballarí format a la London Contemporary Dance School. La dansa amb el Ram de les Històries és una bona manera de començar el cap de setmana gaudint amb el moviment. L'activitat és oberta a tothom.

Atenció LGtBI+

 Centre LGBTI_ Comte Borrell, 22

 De dilluns a dissabte

El Centre LGtBI de Barcelona ofereix servei d'atenció gratuïta a les persones LGtBI i el seu entorn. L'objectiu és respondre, acompanyar-les i facilitar-los el camí. L'horari d'obertura és de dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 15.30 a 20.30 h. A més, obren el segon dissabte de cada mes.

L'Observatori canvia de nom

Som l'Observatori Contra l'LGTBI-fòbia

Si has patit qualsevol situació
discriminatòria per motius d'orientació
sexual, identitat o expressió de gènere som
al teu costat!

**OBSERVATORI
CONTRA
L'LGTBIFÒBIA**

Lobservatori.cat

Joan Rodríguez

Regidor de Junts per Catalunya
a l'Ajuntament de Barcelona

Lluites compartides

El 20 de novembre de 2025 vam commemorar els 50 anys de la mort de Franco, el dictador que, en paraules sornegueres de Lluís Llach, va morir aixafat pel mantell de la verge del Pilar (una manera irònica de recordar-nos que va morir al llit). Hem celebrat doncs els 50 anys de la mort del dictador però també, com en una moneda de dues cares, celebrem ara els 50 anys de l'alliberament cívic i polític que va acompanyar la caiguda del règim.

Celebrem, per exemple, els 50 anys del Front d'Alliberament Gai de Catalunya, els 50 anys de moltes associacions de veïns i veïnes de Barcelona i d'arreu, els 50 anys del Congrés de Cultura Catalana, els 50 anys de les Primeres Jornades Catalanes de la Dona, i un llarg etcètera.

En ocasió de totes aquestes celebracions, he tingut l'oportunitat d'assistir a multitud d'actes que recorden aquell moment, les dificultats que es van haver d'afrontar, els riscos que es van córrer, els neguits, les anècdotes i les esperances. I es recorda també, en cadascun d'aquests actes, les persones sovint anònimes que des de la clandestinitat van ajudar a forjar tot aquell moviment social que esclataria amb la força que irònicament et dona el no poder més.

Assistir a tots aquests actes m'ha servit per tenir una visió de conjunt del que va suposar aquell moment. I, també, per posar cara a moltes persones que, més enllà d'implicar-se activament en la lluita per una causa concreta, van participar en diversos grups d'acció per causes aparentment diferents, però que en el fons eren la mateixa: la defensa dels nostres drets com a ciutadans lliures.

Aquelles persones no eren activistes LGBTI+, o activistes veïnals o activistes culturals o feministes. Eren activistes LGBTI+ i veïnals i culturals i feministes. Era el moment en què tot estava per fer i tot semblava possible.

El pas del temps ha fet que, de mica en mica, aquelles batalles compartides segueixin sent lluitades, però no d'una manera tan transversal. Tothom s'ha centrat en la seva parcel·la de conflicte i malauradament s'ha perdut certa visió de conjunt. Suposo que, en certa manera, era inevitable, perquè ha passat arreu.

Ara, però, 50 anys després, l'extrema dreta ha deixat de ser un record. S'ha alçat del llit i torna a ser una

**«Cal mirar enrere
i aprendre d'aquella
gent que va entendre que
per fer prevaldre els seus
drets (tots els seus drets)
calia compartir totes
les lluites»**

amença real que recorre els nostres carrers. Cal que ens preguntem si no ha arribat el moment de tornar a compartir la lluita per la democràcia i els nostres drets, TOTS els nostres drets.

L'avenç ja evident del discurs de l'odi ens pot generar neguit, però mai desesperança perquè sabem com plantar-hi cara. Només cal mirar enrere i aprendre de tota aquella gent que va entendre que per fer prevaldre els seus drets (tots els seus drets) calia compartir totes les lluites. Només amb aquesta actitud de lluita compartida prevaleurem sobre la por que ens volen imposar. És, doncs, a les nostres mans. Fem-ho!

Cinema

Jedet denuncia assetjament

L'actriu i cantant trans Jedet ha guanyat el judici per agressió sexual que va patir per part del productor cinematogràfic Javier Pérez Santana. Els fets van ocórrer la matinada del 29 de gener de 2023, en la festa posterior als Premis Feroz a Saragossa. Pérez Santana ha estat condemnat a quatre mesos de presó, a la prohibició d'acostar-se a menys de 500 metres de la víctima i a pagar-li una indemnització de gairebé 2.000 euros.

La sentència recull com en la festa posterior a la gala dels Premis Feroz, que comptava amb la presència d'unes 200 persones, el productor va assetjar i agredir sexualment a Jedet en diverses ocasions. En una d'aquestes, davant la negativa de l'actriu, Pérez Santana va cridar-li "travelo de mierda", "travesti" i "puta".

Va ser llavors quan el personal de seguretat de la festa el va fer fora. En un comunicat que Jedet va publicar a Instagram després de la sentència, lamentava l'actitud dels Premis Feroz: "Va ser l'organització qui va filtrar el meu nom a la premsa quan jo tornava de Saragossa a Madrid, cosa que em va obligar a fugir durant setmanes de Madrid per protegir-me. Des de llavors, no han mostrat cap interès pel meu benestar ni per com estava travessant tot plegat". I afegia: "Em resulta especialment dolorós que els qui omplen les seves gales de discursos sobre els drets de les dones i del col·lectiu LGTBI+ no hagin sigut capaços d'aplicar aquests valors quan més calia".

Foto: Cedida per l'Associació d'Informadors Cinematogràfics d'Espanya / Alberto R. Roldán / ACN

Feminisme

En el comunicat, Jedet expressa empatia per les víctimes que no denuncien i agraeix el suport de la xarxa de dones que la sosté

Transfòbia

L'agressió sexual per part de Pérez Santana és masclista, però també transfòbica, tal com demostren els insults que va fer servir

Dignitat

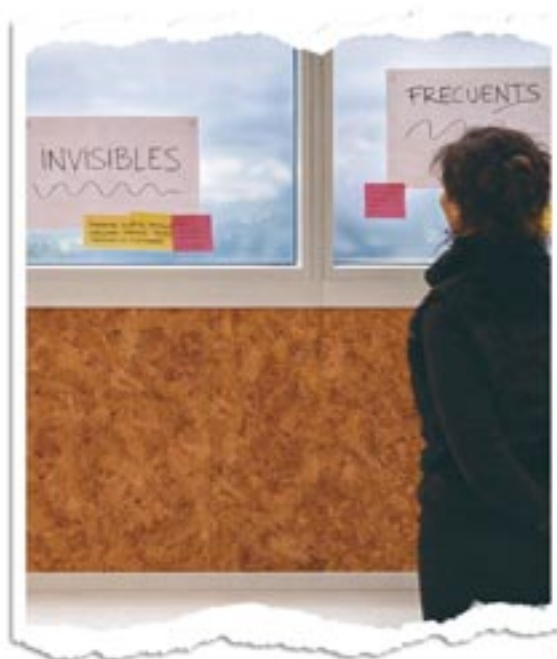
La manera en què Jedet posa sobre la taula el menyspreu rebut per part dels Premis Feroz és un exercici de dignitat cap a totes les víctimes

Visibilitat

Jedet es va veure obligada a fer pública l'agressió, però això no l'ha frenat de denunciar l'assetjament que es viu en el món del cinema

Novetats

Intra+ millorarà l'abordatge de la violència intragènere

El Centre LGTBI de Barcelona posa en marxa el projecte Intra+, una iniciativa pionera per dissenyar un model que millori l'abordatge de les violències en relacions sexuals i afectives entre persones LGTBI+, coneguda com a violència intragènere.

El projecte Intra+ analitzarà de manera participativa les experiències i les necessitats del col·lectiu LGTBI+ en relació amb les violències en les relacions sexoafectives. L'objectiu és crear un model d'atenció i acompanyament especialitzat.

Famosos

Jedet

QUI ÉS?

Actriu, cantant i influencer

Va interpretar a Cristina Ortiz a la sèrie *La Veneno*

QUÈ HA FET?

Participar al programa de TVE

Ha sigut un dels membres revelació del reality *Hasta el fin del mundo*

A LES XARXES...

Ha denunciat l'agressió sexual que va patir

També ha fet públic com la van tractar des dels Premis Feroz

Xarxes

1 de cada 4 casos d'LGTBI-fòbia són mostres d'odi i exaltació

L'Observatori Contra l'LGTBI-fòbia ha registrat 353 incidències a Catalunya el 2025, la xifra més alta des que es recullen dades. Suposa un augment de l'11% respecte al 2024 (318) i del 16,5% en relació amb el 2023 (303). És el tercer any consecutiu que se superen les 300 incidències.

Per primer cop, el tipus de discriminació més habitual han estat les mostres d'odi i exaltació (24,9%), tant en l'àmbit digital i les xarxes socials, com pel que fa a atacs vandàlics al carrer. A més, s'ha apuntat una relació directa entre aquest creixement i la normalització dels discursos d'odi.

Albert Carrasco, jurista de l'Observatori, ha explicat que l'augment de les mostres d'odi i exaltació corresponen principalment a discursos d'odi exercits públicament, ja sigui a través de mitjans digitals, mitjans de comunicació o xarxes socials.

Cristian Carrer, coordinador tècnic de l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia, ha vinculat aquest creixement amb la "normalització dels discursos d'odi que poden provenir principalment de la dreta i l'extrema dreta, però que a vegades també, malauradament, tenen origen en sectors més progressistes, sobretot pel que fa, per exemple, al col·lectiu trans".

Foto: Norma Vidal / ACN

Pedagogia

Cristian Carrer: "S'han de fer polítiques i més pedagogia en els àmbits on succeeixen les discriminacions per trencar estigmes"

Desinformació

Segons l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia, moltes de les discriminacions són fruit de la desinformació i la ignorància

Transfòbia

Hi ha hagut un augment de la transfòbia que s'exerceix contra el col·lectiu trans. Atacs que no van dirigits a una persona sinó al grup en sentit ampli

Protocol

Des de l'Observatori demanen que es treballi per desenvolupar un protocol d'actuació que abordi l'LGTBI-fòbia a tot Catalunya

Recomanacions

Llibre

Eros Queer

Ed. Álvaro Ramos

Eros queer. Una guía clásica para la sexualidad contemporánea (Bau-

plan, 2025) és una antologia que recull tot de textos d'autors de l'antiga Grècia que abordaven la diversitat sexoaffectiva i de gènere. Del llibre sorprèn la claredat amb la qual els autors clàssics es referien a qüestions que avui classificaríem com a LGTBI+, i que ens poden servir de mirall.

Pel·lícula

Maspalomas

José Mari Goneaga i Aitor Arregi

Vicente, de 76 anys, viu a Maspalomas, a les illes Canàries, després d'haver tallat amb el seu ex. L'edat i la salut se li giraran en contra i acabarà en una residència de gent gran. Allà, tornarà a l'armari. D'alguna manera, *Maspalomas* és un petit homenatge a tots aquells homosexuals que van començar tard a viure tard la seva sexualitat i que encara ara pateixen LGTBI-fòbia. La pel·lícula es pot veure a Filmin i Movistar+.

Pel·lícula

Estrany riu

Jaume Claret Muxart

Amb el Danubi de fons i un viatge en bicicleta amb la família, *Estrany riu* explora el despertar sexual del Dídac, un adolescent de 16 anys. Entre dies calorosos, la pel·lícula narra el pas a la maduresa del protagonista, a qui una trobada inesperada li canviarà el rumb del viatge, i potser de la vida. La pel·lícula es pot veure a Filmin i Movistar+.

Llibre

Soy drag queen y soy mujer

Clover Bish

Soy Drag Queen y Soy Mujer (Dashbook, 2026) és un relat autobiogràfic que recorre la trajectòria de Clover Bish dins l'univers drag, des dels seus inicis fins a la seva projecció internacional. El llibre aborda també els obstacles amb els quals s'ha topat pel fet de ser dona cis en un espai sovint percebut com a masculí. Clover Bish va participar en la primera edició de *Drag Race Espanya*.

Al Torres

Psicòloga social de l'Observatori Contra l'LGTBI-fòbia

Punts lila a espais queer interseccionals. Desafiaments a afrontar

En l'actualitat, trobem més que habitual topar-nos amb un punt lila a qualsevol festa major, festival o esdeveniment cultural; també ens és familiar que, en espais autogestionats, hi haja persones designades a qui acudir en cas de patir violències o discriminació. Tot i això, el plantejament dels punts lila, normalment planteja una perspectiva estrictament interventora i inevitablement lligada a les contradiccions i limitacions del seu context; és a dir, espais d'oci amb un afany econòmic.

D'aquesta manera, si ens fixem en la diversitat de les persones que formen part de l'espai, probablement trobarem una manca o inexistència de persones dissidents a posicions de poder o amb més remuneració econòmica; a això li hauríem d'afegir la monopolització dels cartells d'artistes per part d'homes blancs, del nord global, cisgènere i majoritàriament heterossexuals. Així, descobrim un problema estructural al qual s'adhereixen les violències reproduïdes pels clients i les violències indirectes rebudes pel públic que no troba en aquests espais un entorn amable o que, simplement, no pot assumir els costos d'anar-hi.

Precisament, volia utilitzar aquest espai per parlar dels espais queer que són el resultat directe de l'exclusió, aquells que, tot i dintre del paradigma capitalista, són perifèrics. D'aquesta manera, volia plantejar els desafiaments que sorgeixen a l'hora de proposar l'estandardització de punts lila o posicions similars en esdeveniments vinculats a l'escena *ballroom*; la qual és un espai creat per persones racialitzades i dones trans, i que deu el seu origen, i actualitat, a la manca d'espais on poder celebrar i reivindicar les seues identitats.

A Barcelona, aquesta comunitat fa anys que es desenvolupa i sobreviu a les conseqüències de l'autogestió, del racisme i de la transfòbia estructurals; i no és fins a aquest pas-sat 2025 que arriba a patrocinadors i a un públic més majoritari, el qual en moltes ocasions no és conscient dels codis implícits i particularitats de *ballroom* i que les *balls* (esdeveniment de competició i celebració) no són un *show* ni una festa, sinó una reunió comunitària on el públic és convidat i ha de respectar que es troba en un espai trans i antiracista.

«La normalització dels punts lila és una victòria per als feminismes i les militàncies LGBTIQ+, però no podem deixar fora dels èxits les persones migrades i racialitzades»

Lògicament, aquesta obertura a un públic *mainstream* comporta uns potencials riscos per a les persones de l'escena *ballroom*, davant els quals el punt lila podria respondre; malgrat això, les violències no únicament es troben en el públic, ja que, com en qualsevol comunitat, hi ha moltes dinàmiques que poden ser nocives per a les integrants d'aquesta. Tot això s'amplifica si tenim en compte que *ballroom* no deixa de ser un espai molt jeràrquic per l'existència de *houses*, càrrecs de responsabilitat i amb menors d'edat.

Davant de tot això, crec que en l'activisme actual és molt important plantejar els reptes futurs i solucions a les dificultats que ens trobem en el camí; la normalització dels punts lila a tota mena d'espais és fonamental i una victòria per als feminismes i les militàncies LGBTIQ+, però no podem continuar deixant fora dels èxits les persones migrades i racialitzades. Hem de construir recursos útils per a aquelles persones que sempre han sigut excloses, tot i haver donat el cos i la vida.

Aquest article és, per tant, una crida d'atenció per replantejar-nos els límits de les solucions que aporten els nostres activismes i com podem adaptar els recursos dels quals ja disposem per fer-los arribar a espais habitats per les perifèries.

linia.cat

A black and white portrait of Alice Walker. She is smiling and resting her chin on her right hand. She has short, curly hair and is wearing a watch on her left wrist.

**“La forma més comuna en què
la gent entrega el seu poder
és creient que no en té cap”**

Alice Walker

línia el diari
metropolità

Un valor refugi

Víctor Pavia

Educador social i assessor en el Grup Municipal de Barcelona en Comú

Sensellarisme, habitatge i orgull: drets materials, lluita compartida

El sensellarisme no és una realitat marginal ni un problema d'ordre públic com històricament s'ha fet creure, sinó que més aviat podem dir que el sensellarisme és un factor multifactorial en què qualsevol persona es pot trobar. En l'actualitat, atès el context estructural, és una conseqüència directa d'un model econòmic i urbà que ha convertit l'habitatge en un bé especulatiu i ha debilitat els mecanismes col·lectius de protecció. A Barcelona, les dades són clares: el sensellarisme creix al mateix ritme que s'agreuja la crisi d'habitatge, i les persones LGBTI hi apareixen sobrerrepresentades.

L'estudi sociològic impulsat el 2024 per la Universitat Rey Juan Carlos i l'entitat Ahora Dónde, sota el nom de *Sociological Study of LGBTI+ Homeless People* confirma que un 14% de les persones ateses en recursos de sensellarisme a la ciutat s'identifiquen com a LGBTI, una xifra superior al seu pes en la població general. Les causes no són casuals: el rebuig familiar continua sent un factor central, especialment en etapes joves, i s'entrellaça amb precarietat laboral, dificultats d'accés al mercat del lloguer i absència de xarxes de suport estables. En molts casos, la pèrdua de l'habitatge no és el final d'un procés, sinó el seu inici.

Aquesta realitat s'inscriu en un context d'emergència habitacional estructural. A Barcelona, prop de dues mil persones dormen al ras i unes tres mil pernocten en recursos residencials. Però tal com passa habitualment amb el sensellarisme femení, en el cas de les persones LGBTI trobem moltes situacions de sensellarisme ocult com el *couchsurfing* forçat. Espais com Montjuïc concentren avui situacions de sensellarisme cronificat que evidencien la manca d'alternatives habitacionals reals. No són excepcions, sinó el resultat d'un sistema que expulsa.

Davant d'això, el govern municipal del PSC ha consolidat un enfocament que tendeix a desplaçar el problema cap a la gestió de l'espai públic materialitzat amb el Pla Endreça, sucumbint a les demandes de les dretes i les ultradretes per un grapat de vots. El sensellarisme es tracta cada cop més com una qüestió de convivència o d'ordre, i menys com una vulneració de drets.

«Un 14% de les persones ateses en recursos de sensellarisme a Barcelona s'identifiquen com a LGBTI»

Desallotjaments reiterats, recursos d'acollida insuficients, una aposta limitada per ampliar el parc públic d'habitatge i un enfocament higienista dibuixen un model que cronifica l'exclusió en lloc de revertir-la.

Per a les persones LGBTI, aquesta situació comporta una doble vulnerabilitat. L'estudi assenyala nivells elevats d'estrès psicosocial vinculats a la discriminació i a la inseguretat, així com una major exposició a violències, també dins de recursos que sovint no incorporen una perspectiva LGBTI efectiva. Això evidencia que les polítiques identitàries són necessàries, però insuficients si no van acompanyades de drets materials garantits.

Aquí és on el moviment LGBTI hem de fer una reflexió de fons. Els primers manifestos de les mobilitzacions històriques per l'alliberament sexual i de gènere no separaven identitat i condicions materials: parlaven d'habitatge, de treball, de serveis públics i de vida digna. Aquesta intuïció es fa visible també en relats com el que explica la pel·lícula *Pride*, quan el moviment LGBTI va construir aliances amb els miners britànics en vaga. Aquella experiència recorda que les lluites compartides, més enllà de la identitat, són les que obren horitzons realment transformadors.

No hi ha orgull possible sense habitatge. I no hi ha alliberament real sense drets materials garantits.

el mercurio

de Barcelona

El 23 d'abril neix El Mercurio, el diari digital per a la comunitat llatinoamericana de Barcelona

elmercurio.cat

Català • Castellano • Brasileiro

Andrey Montero

Escriptor. Professionalment vinculat al món de la IA
i membre del Ram de l'Aigua

L'armari algorítmic: per què la IA necessita ploma

Fa poc, escoltant en Jordi Servet, director tecnològic de Kauai (agència especialitzada en màrqueting i IA), que parlava sobre els biaixos de dades, vaig descobrir una manera més en què la intel·ligència artificial ens impacta com a comunitat. Com ja he defensat anteriorment, és vital entendre aquestes eines per ser conscients del seu abast real. La IA no és neutra: és un mirall de qui l'entrena i, avui dia, ens retorna una imatge distorsionada o ens esborra. Si no hi intervenim ara, aquesta tecnologia acabarà construint els murs d'un nou armari digital. No parlo des de la por, sinó des de les dades.

L'informe *Bias, Privacy, and Promise* mostra que el 94 % de les persones trans estan preocupades pel biaix en la moderació de contingut. GLAAD (entitat pels drets LGBTQ+) ho confirma en el seu Social Media Safety Index 2024: les grans plataformes continuen fracassant en seguretat LGBTQ+ (TikTok obté un suficient i la resta queden en suspens). Mentre permeten que narratives d'odi es facin virals, els algoritmes suprimen les nostres veus amb etiquetes de «contingut per a adults». No és una metàfora. En un reportatge de Constanza Cabrera a *El País* (21/12/2024), Arjun Subramonian, de l'entitat *Queer in AI* explica que han hagut d'evitar la paraula «queer» perquè els filtres de bloqueig impediessin enviar missatges. Si la paraula no passa, la nostra conversa tampoc.

De fet, el biaix no només ens fa callar, també ens caricaturitza. Quan demanes a una IA que representi una persona gai, els resultats reproduïen estereotips normatius: un home jove, blanc i musculat com a línia base. Aquesta tendència sorgeix de dades emmagatzemades que privilegien relats dominants. Si la màquina només sap imaginar-nos així, no és creativitat: és esborrament. I si això passa amb la versió més visible d'allò gai —l'home cis i normatiu—, imagina què passarà amb cossos grossos, racialitzats o trans: desapareixen del paisatge simbòlic de la IA.

L'impacte és real i té noms propis. Ho veiem en conductores trans d'Uber bloquejades per sistemes de reconeixement facial, incapaços d'entendre una transició. *El País* recull el cas de l'Illa S., una persona trans que va veure com el sistema de veu del seu banc activava aler-

«La IA no és neutra: és un mirall de qui l'entrena i, avui dia, ens retorna una imatge distorsionada o ens esborra»

tes de frau en no reconèixer-la: la IA va convertir la seva veu en sospita. Però hi ha casos més foscos: sistemes de «radar gai científic», que poden servir per perseguir-nos; «reconeixement de gènere», que fallen sistemàticament amb persones trans i racialitzades; o joves que reben consells ingenus de xats artificials des de països on ser LGBTQ+ comporta pena de mort. Una IA sense context pot costar vides.

La solució no vindrà de Silicon Valley, sinó de la nostra pròpia insurgència tecnològica. El *hype* tecnològic ens ven una IA objectiva, però veus com Cristina Aranda, de l'equip de Big Onion (que treballen en negocis digitals) adverteixen d'un «feudalisme tecnològic» on poques corporacions decideixen quins cossos encaixen. Col·lectius com *Queer in AI* ja hi lluiten en el món anglosaxó.

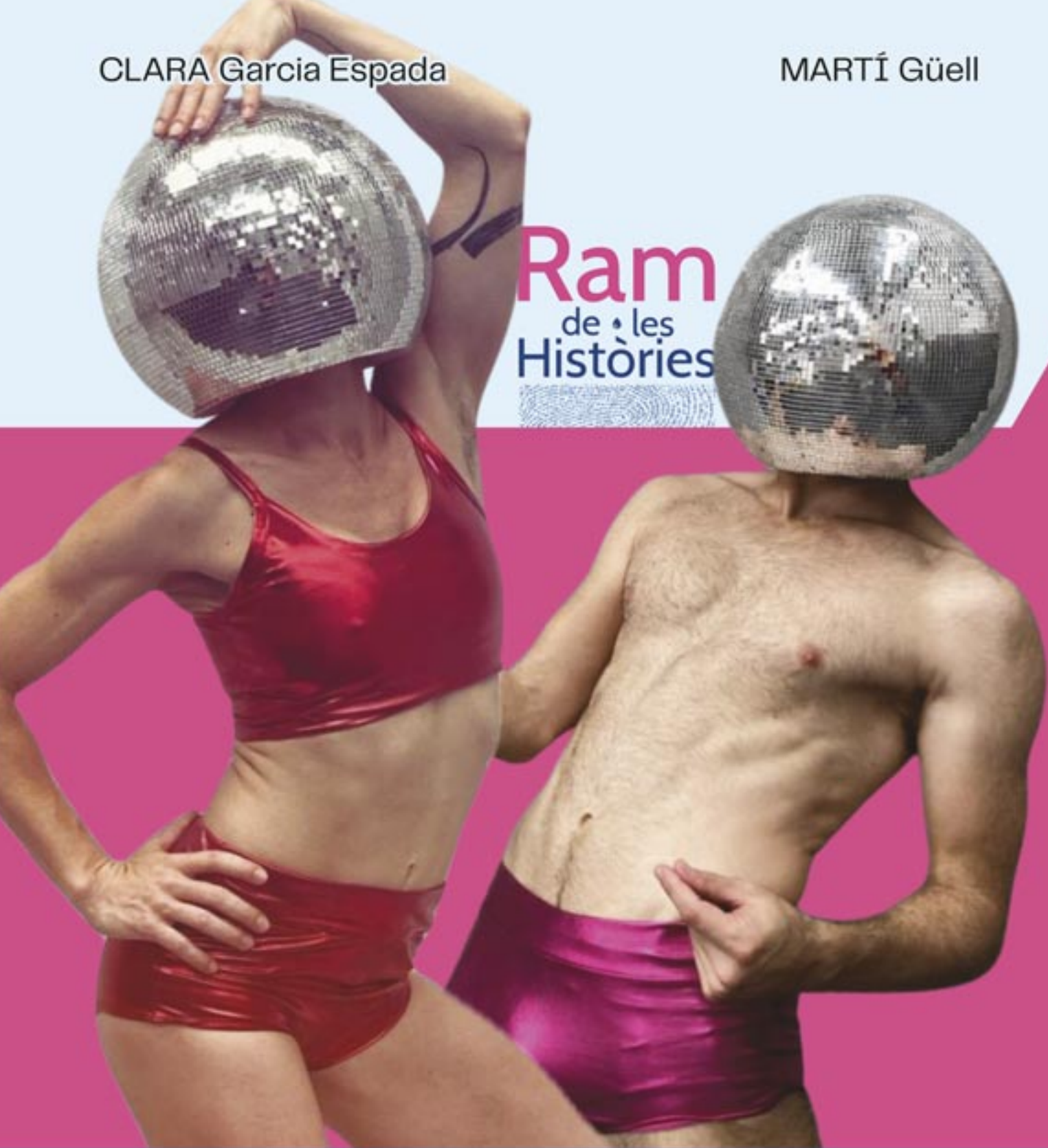
Espanya i Catalunya, referents en drets LGBTQ+, tenen l'oportunitat de liderar aquest moviment en castellà i català per auditar biaixos i construir tecnologia des de les nostres experiències.

Encara som a temps de *hackejar* el futur. No podem permetre que el demà ens torni a l'armari per culpa d'una «neutralitat» que és pura ficció. Necessitem una «IA amb ploma»: diversa, ètica i auditada per nosaltres. El futur digital serà nostre, o no serà.

CLARA Garcia Espada

MARTÍ Güell

Ram
de les
Històries

CLUB DE DANSA

Cada divendres a les 7 del vespre
Centre Cívic El Sortidor (Poble-sec)
@ramdelaigua www.ramdelaigua.org

Ram
de l'Aigua

Laura Pi

Consellera Portaveu d'ERC a Horta-Guinardó.
Assessora de Feminismes, LGTBI i Ciutadania d'ERC Barcelona

Quan els drets deixen de dependre del coratge individual

L'aprovació de la nova llei contra l'LGTBI-fòbia no és només una victòria legislativa: és una declaració política. En un context de creixement dels discursos d'odi, de banalització de la violència i de qüestionament dels drets conquerits, la llei afirma una idea fonamental: els drets de les persones LGTBI+ no poden continuar depenent del coratge individual per resistir, sinó de la responsabilitat col·lectiva i de les institucions per garantir-los.

La norma suposa un pas endavant rellevant. Millora els mecanismes de prevenció, reforça la capacitat de resposta davant les discriminacions i avança en el reconeixement de l'LGTBI-fòbia com una violència estructural, no com una suma de casos aïllats. Però cal dir-ho clar: cap llei és transformadora per si sola. A partir d'ara, el repte, i l'obligació, en serà l'aplicació efectiva. Recursos, formació, desplegament territorial i voluntat política sostinguda. Sense això, els drets continuen sent paper mullat.

L'avenç no s'entén sense una decisió política prèvia que va marcar un abans i un després: la creació de la Conselleria d'Igualtat i Feminismes. Posar en marxa la conselleria va significar trencar amb dècades de polítiques fragmentades, residuals o subordinades i assumir que les polítiques feministes, antiracistes i LGTBI+ no són complementàries, sinó centrals per a una democràcia plena.

Crear una conselleria és dir que la igualtat no és negociable, que els drets humans no poden quedar diluïts en la transversalitat retòrica, i que la lluita contra les discriminacions necessita lideratge polític, pressupost i capacitat d'incidència real. Per a moltes persones de la comunitat, va significar veure com reivindicacions llargament ignorades començaven a traduir-se en polítiques públiques.

L'avenç tampoc hauria estat possible sense la pressió sostinguda de les entitats, els col·lectius i el moviment LGTBI+, que durant anys han empès, corregit i millorat les polítiques públiques. La nova llei és també fruit de la feina col·lectiva, de la capacitat d'incidir, de negociar i d'exigir que els drets no es quedin a mig camí.

«Aplicar la llei i garantir la transversalitat no és una opció política: és una obligació democràtica que interpel·la tot el govern»

Alhora, cal reconèixer el cost polític d'haver situat els feminismes i els drets LGTBI+ en primera línia institucional, de defensar-los en un context advers i de demostrar que governar també és incomodar, disputar marcs i avançar en drets malgrat les resistències.

La nova llei contra l'LGTBI-fòbia ens recorda que ara comença una altra fase igualment decisiva: garantir que els drets LGTBI+ impregnin totes les polítiques públiques i totes les conselleries. Educació, salut, seguretat, habitatge, cultura o treball: la igualtat no pot ser patrimoni d'un sol departament, sinó un compromís transversal de tot el govern. I avui, malauradament, el compromís no s'està exercint amb la contundència ni la coherència necessàries.

Sense una mirada feminista i LGTBI+ compartida per totes les conselleries, els drets es fragmenten, es debiliten i es tornen fràgils davant els canvis polítics. La transversalitat no pot ser un eslògan: ha de ser una pràctica real, exigible i avaluable.

Aplicar la llei i garantir la transversalitat no és una opció política: és una obligació democràtica que interpel·la tot el govern.

Perquè els drets no només s'aproven: s'apliquen, es defensen i es conquereixen cada dia. Davant els retrocessos globals, reivindicar els avenços no és triomfalisme: és resistència, és esperança i és un acte de responsabilitat política amb totes les persones que encara avui viuen amb por, amb silenci o amb desigualtat.

Toca'm a les fosques

«Però jo el descobria, no podia deixar de fer-ho. Tot ell m'encantava: les cames corbes amb pèls, el cullet i les formes arrodonides»

L'Andreu i li Marta treballen a la mateixa empresa. Fa mesos que queden per fer cafès fora de l'horari laboral i la cosa sembla que rutlla. Fins que un dia l'Andreu cau de la bicicleta i s'ha de quedar a casa unes setmanes de baixa amb un braç immobilitzat. Aquest fet obrirà la porta a una sèrie de trobades íntimes entre lis duis, ja que hi ha coses que el Marcel no pot fer sol.

'Toca'm a les fosques' i altres relats, editat per Víncl editorial, és la primera incursió en narrativa curta de Ian Bermúdez Raventós, escriptor i activista trans.

Els relats eròtics tenen com a agents del desig i del plaer diferents homes trans i els seus vincles. Cada relat és una oportunitat per imaginar, crear i viure el consentir com un verb en negociació constant. Des d'aquest lloc, les regles del joc es dialoguen, l'agència de l'altra no és qüestiona, les idees preconcebudes i les invasions no es permeten.

Aquest és un fragment del primer relat que dona nom al recull, que ja es pot trobar a les llibreries.

Encenc les espelmes liles, vermelles i taronges que sempre li agafo de la caixa del menjador. Les col·loco sobre una safata de color plata. Soc al dormitori. Recordo que, el primer cop, tan sols me'n va deixar encendre una. Vermella. Gairebé a les fosques va ser l'única manera d'aconseguir estar amb ell a la dutxa.

L'accident —va caure de la bicicleta un dia de pluja intensa— el va deixar amb el braç dret immobilitzat durant un mes i amb diverses contusions i dolor a la part dreta del cos. El metge li havia donat la baixa i una recomanació de cap moviment d'aquesta banda. Quan feia gairebé una setmana que no ens vèiem a la feina, li vaig trucar des de la cafeteria. Li vaig trobar la veu força ensopida i, després de molt d'insistir-hi, vaig aconseguir arrancar-li un "és que no tinc ningú que vingui i quan em dutxo hi ha parts de l'esquena on no arribo i em sento brut. No ho suporto!". Em va semblar que una porta s'obria. I ara, uns mesos més tard i gairebé nua, encenc espelmes de colors diferents.

Aquell primer dia a casa seva les indicacions van ser que podia treure's la roba sol i que ja m'ho faria saber quan tot estigués preparat. Em sentia una mica descol·locada i alhora excitada perquè, per fi, havia aconseguit anar a casa seva i em donava permís per acostar-me a ell més enllà dels cafès

—Ja està —va dir molt baixet.

Vaig abaixar el pom i vaig entrar.

—Prefereixo que em passis l'aigua mentre estic d'esquena.

—D'acord, com vulguis —vaig dir-li amb calidesa.

I, sense entrar-hi —era un plat de dutxa amb portes transparents corredisses, amb espai per a més de dues persones—, vaig obrir una de les portes i vaig allargar el braç.

A poc a poc, li vaig anar mullant tot el cos. El vapor de l'aigua va anar compartint espai amb la foscor i la petita i fràgil llum de l'espelma feia el que podia perquè poguéssim veure'ns en la penombra.

—Gràcies. Em passes l'aigua? Per davant ja m'ho faig jo. No miris.

Però jo el descobria, no podia deixar de fer-ho. Tot ell m'encantava: les cames corbes amb pèls, el cullet i les formes arrodonides. Sense saber frenar l'impuls, i passant per sobre de tot el que encara no he pogut deixar de pensar sobre el meu cos, em vaig treure el vestit i les calces i, de puntetes, vaig entrar a la dutxa i vaig tancar la porta darrere meu.

—Què fas? —em va preguntar amb un to mig espantat.

—Aprofito per dutxar-me. Puc? —vaig dir fent broma, per veure si es relaxava una mica.

No va contestar. Va enretirar-se cap a la paret.

—Si t'has de sentir malament, surto, cap problema —vaig expressar de tot cor.

Portada: Eric Sancho, il·lustrador trans.

Em va passar l'aigua sense girar-se i em vaig mullar tot el cos. Va continuar callat.

—Quin sabó fas servir?

—Pel cap, el taronja; pel cos, aquest gran de baix.

Vaig començar ensabonant-li els cabells, em va resultar força difícil perquè som de la mateixa alçada. Ens va fer riure una mica. Vaig agafar sabó per a mi i també em vaig rentar el cap.

—Gràcies —va dir mirant avall.

—Per què?

—Per això, per venir, per estar aquí dins —va aixecar el cap i em va mirar de reüll.

—Només acabem de començar el menú —em vaig sentir dir mentre el cor em bombejava de pressa.

Vaig percebre-li un inici de somriure i vaig omplir-me el palmell de sabó pel cos. Vaig començar per ensabonar-li les espatlles amb fregues contundents; després, el braç esquerre i la part del dret que podia mullar-se. Em vaig continuar animant i li vaig passar les mans per la panxa fregant-l'hi en cercles, i m'hi vaig arrambar fins que la seva esquena plena de sabó va petonejar-se amb la meua panxa i amb els mugrons durs. Dins la penombra, la seva respiració i el silenci ho van anar acceptant tot. Només em quedava la part baixa; em vaig agenollar de tal manera que el seu cul em quedava davant la cara i vaig començar a fregar-li cadascun dels dits dels peus. Després vaig passar per les plantes, pels turmells, i li vaig fer unes bones fregues a cadascuna de les cames fins a agafar-li fort un dels malucs i fregar-li bé una natja i l'altra. Em va dir:

—El que queda ja m'ho faig jo.

—És clar. M'ensabono.

Notava el meu cos abrasat per una calor intensa. I, mentre s'acabava d'ensabonar, no vaig poder fer res més que posar-m'hi d'esquena. Vaig alçar la mà esquerra, la vaig recolzar a la paret i vaig començar a tocar-me els llavis, calents i inflats. Dos dits em van entrar decididament i em vaig anar fregant fort el clítoris. Ensabonar-lo m'havia posat a mil per hora, estava humida i el desitjava i necessitava obrir-me a ell. Allà, d'esquena, vaig masturbar-me i vaig gemegar-li el meu plaer, mentre s'esbandia.

Vaig necessitar uns segons allargats en silenci per tornar a la realitat.

—Em passes l'aigua?

—Sí. Té.

—Gràcies.

—M'ha agradat molt això que has fet.

—Hi ha moltes més coses que podem fer, si vols.

—Quan acabis d'esbandir-te em passaràs la tovallola?

—Sí, ara vaig, espera un segon.

A poc a poc vaig gaudir d'esbaldir-me el sabó que em quedava pel cos. No m'acabava de creure el que havia fet, però em sentia d'allò més lliure. Les cames em tremolaven.

—Té.

—N'hi ha una de neta allà en el prestatge de fusta, la de color turquesa.

—No m'hi veig gaire, però ara l'agafo. T'ajudo a eixugar-te?

—L'esquena, m'anirà bé.

Vaig poder resseguir per segona vegada el seu cos, ara amb la tovallola, i aquest cop em va deixar eixugar-li els pits i el sexe.

—La tovallola està allà —em va assenyalar donant a entendre que continuava assecant-se sense la meua ajuda—. No vull que et sentis malament pel que ara diré, però m'aniria bé estar sol. Massa emocions.

—No et preocupis, Andreu.

RELAT LITERARI

Ian Bermúdez Raventós
Autor de *Toca'm a les fosques*
i activista trans

Judith Juanhuix

Científica i activista trans

En cada article, un dolor i una esperança

El juliol del 2022, una assemblea de persones i entitats trans presenta un document amb 298 propostes al procés participatiu de la Llei trans catalana obert pel Departament d'Igualtat i Feminismes (així, en plural, com hauria de ser encara). Si el llegiu, veureu claríssim com darrere de cada proposta hi ha una violència i un dolor.

En resposta a aquest dolor i a tants d'altres, tres anys i mig més tard, per fi!, Catalunya aprova una nova Llei de drets LGBTI, la 13/2025. La Llei s'arrela en la fantàstica 11/2014 i inclou gran part de l'avantprojecte de Llei trans, però de debò ens protegeix contra les violències? Respondré amb exemples propers, amb perspectiva trans i nom i cognoms.

Per primer cop, les persones no-binàries són mencionades explícitament en una Llei que s'aplica a Catalunya. Se'ls reconeix el dret a ser tractats com a tals per l'administració (article 10.2), tal com ho han lluitat l'Ene o li Cyan durant anys. Caldria molt més, però amb una Llei LGBTI i trans espanyola que ni les menciona, no hi cap gaire més en els estrets marges competencials (i mentals) del Parlament.

L'article 58.7, que vol evitar l'ostracisme i la separació forçada dels fills que pateixen les dones trans en processos de divorci, porta el nom de l'enyorada amiga Mar C. Llop, que el proposava sempre que podia, i de tantes dones que no mereixien perdre els seus fills i filles durant tants anys, o potser per sempre.

L'article 40.5, que prohibeix subvencionar la recerca sobre persones trans basada en el diagnòstic, em representa. Ja n'hi ha prou de la cerca eterna dels gens fantasma d'aquest misteriós constructe, no reconegut per l'OMS, anomenat *disfòria de gènere*. Cansada estic que, en nom del coneixement científic, se subvencioni la vulneració de drets fonamentals.

L'article 42 és l'article Trànsit, el magnífic servei públic d'atenció a la salut de les persones trans, que queda blindat amb rang de Llei. I amb l'article 89.5b també es protegeix, perquè declara com a infracció molt greu l'assetjament a professionals que tenen cura de les persones LGBTI. Aquestes mesures, per a mi, porten el nom de la

«Tant de bo els governs, el poder judicial i la resta de responsables de l'aplicació de la llei facin, de cada article, una esperança»

Rosa Almirall i dels equips de Trànsit. L'assetjament que pateixen és real, i, en temps de feixistes i feministes trans-excloents sense vergonya de ser-ho, aquesta protecció cal més que mai. Esperem que les direccions dels serveis de salut i de la Direcció General de Polítiques Públiques LGBTI utilitzin aquestes noves eines quan caldrà.

I així podríem posar nom a cada article: habitatge, educació, salut, món laboral, gent gran, formació dels professionals, prohibició de teràpies de conversió, drets sexuals i reproductius...

D'aquesta manera, malgrat les mancances, com ara la inclusió de les persones trans en esports o la quota laboral per a persones trans en risc d'exclusió, el balanç és molt bo. No figuren ni de lluny totes les propostes de les assemblees i de tantes entitats i persones, però és una base sòlida per continuar les lluites.

Finalment, cal agrair la feinada de les diputades i tècniques que han remat durament a contracorrent per omplir de drets i garanties la Llei, en particular la Tània Verge, i l'encertada visió de fusionar la modificació de l'11/14 i la nova Llei trans. L'assetjament que han patit no s'hauria d'haver permès.

Així, doncs, benvinguda sigui la Llei nascuda del dolor i la violència. Tant de bo entre totis la fem créixer i els governs, el poder judicial i la resta de responsables de l'aplicació de la llei facin, de cada article, una esperança.

VARIAS

SANT SADURNÍ D'ANOIA
VINS I CAVES

Quan l'excel·lència esdevé Cava

ELS OFICIS NO TENEN GÈNERE.

8 DE MARÇ. DIA INTERNACIONAL DE LES DONES.

TRENQUEM ELS ESTEREOTIPS.

barcelona.cat/8m